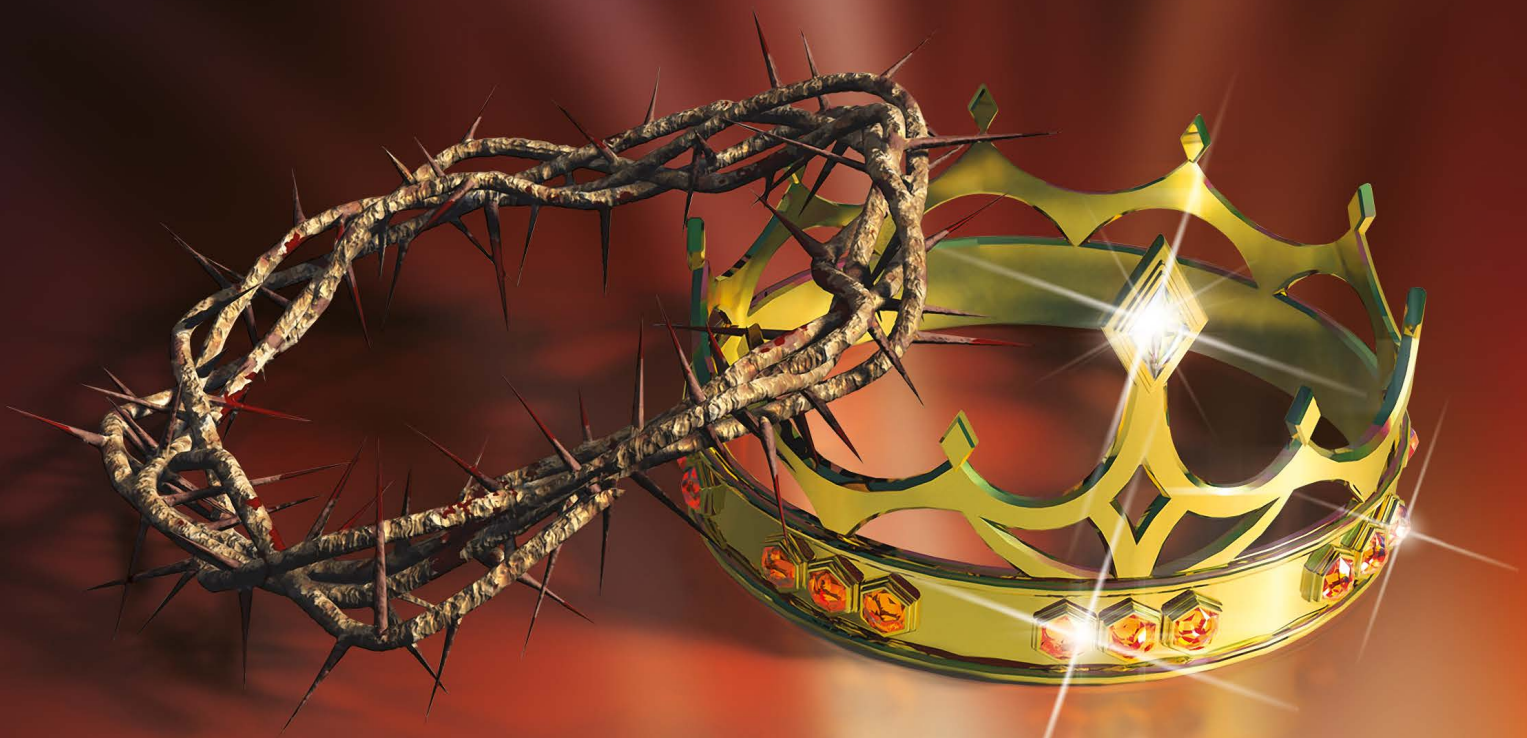

REFORMATIE - NIEUWS

Jaargang 21 nummer 4

2016

Zegevierende Levens

Gebedsweek 2 - 11 december 2016

Reformatie - Nieuws

Jaargang 20 nummer 4

In deze uitgave:

Vrijdag 2 december, 2016
Henoch, de Man, die wandelde met God

4

Sabbat, 2 december 2016
Abraham, de vader van de gelovigen

8

Zondag 4 december, 2016
Jozef, de trouwe jongeman

12

Woensdag 7 december, 2016
Mozes, De vriendelijke en nederige Leider

16

Vrijdag, 9 december 2016
Elia, De Profeet van Herstel

20

Sabbat, 10 december 2016
Daniël, de Morele en Geestelijk Ontwikkelde Reus

24

Zondag, 11 December 2016
Een zegevierend Leven Leven

28

ZEGEVIERENDE LEVENS

Weer is er bijna een jaar voorbij. Zullen wij daarom niet stilstaan bij de woorden van de geïnspireerde man naar Gods hart: 'Uw, o Heere, is de grootheid, en de macht, en de heerlijkheid, en de overwinning, en de majesteit'. 'Zingt de Heere een nieuw lied; want Hij heeft wonderen gedaan: Zijn rechterhand, en de arm Zijner heiligheid, heeft Hem heil gegeven' (1 Kronieken 29:11; Psalm 98:1).

Wij kunnen een aantal hoogte- en dieptepunten gehad hebben dit jaar, niemand vindt het fijn mislukking of teleurstelling te ervaren. Dus, wat is de sleutel tot de overwinning? Jezus Christus in het leven werkend door middel van de Heilige Geest, als wij ons helemaal overgeven aan Hem en zo kracht krijgen om Zijn leringen te gehoorzamen, Zijn geopenbaarde wil te volgen.

Het einde van het jaar is een goed moment om God te danken voor Zijn tedere, barmhartige, waakzame zorg voor eenieder van ons. Het voorziet ook in een ideale mogelijkheid voor een geestelijk zelfonderzoek. Vertrouwen wij op Jezus, kijken wij voortdurend naar Hem, overwinnen wij onze karakterfouten door de kracht van Zijn vergoten bloed in de voorbereiding op het einde van de proeftijd? Deze lezingen voor de Gebedsweek van dit jaar zijn bedoeld om ons een zetje in de goede richting te geven. Laten wij biddend het thema overdenken van de zegevierende levens door Christus en de lezingen ook delen met anderen, die alleen kunnen zijn of aan huis gebonden, denk aan de volgende data:

Gebed met vasten:

Sabbat, 10 december

Inzameling van de gaven voor de zending:

Zondag 11 december

Het is ons gebed, dat de Heer ons in staat mag stellen ons te verheugen, niet alleen in theorie, maar liever te kunnen verklaren met volledige, oprechte verzekering: 'Maar Gode zij dank, die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus', 'dit is de overwinning, die de wereld overwint, namelijk ons geloof' (1 Korinthe 15:57; 1 Johannes 5:4).

Uitgegeven door:

The Reformation Herald
Official Church of the Seventh
Day Adventist Reform Movement
Web: <http://www.sdarm.org>

Nederland

Zevende Dags Adventisten
Reformatiebeweging
Mezenhof 41
9561 CC Ter Apel
Bankrekening:
NL27 INGB 0004 294694
BIC Nummer: INGBNL2A
Web: <http://www.zda-ref.nl>

Suriname

Zevende Dags Adventisten
Reformatiebeweging
Lombestraat 10
Paramaribo
Boerbuiten
Postbus 8141
Web: <http://www.zda-ref.nl>

OVERWINNAARS

In Openbaring hoofdstuk 2 en 3 vinden wij zeven beloften aan de overwinnaars tijdens de zeven verschillende periodes van Gods gemeente:

1. De toegang tot de boom des levens.
2. Bevrijd van de tweede dood.
3. Verborgene manna eten en een witte steen met Jezus' nieuwe naam.
4. Macht over de volken; de Morgenster, dat is Christus Zelf (de verlost en zullen het voorrecht genieten van de eeuwige tegenwoordigheid van Christus).
5. Een wit kleed, dat is de gerechtigheid van Christus, en hun namen blijvend geschreven in het boek des levens des Lams.
6. Pijlers zijn in de tempel van God, de verlost en zullen Gods karakter voor eeuwig weerkaatsen.
7. Zij zullen gezeten zijn met Christus op Zijn troon.

Geniet u deze beloften? Zeker doet u dat; ik ook. Laten wij in gedachten houden, dat God trouw is in het vervullen van Zijn beloften, zolang als wij, door Zijn genade, de voorwaarde vervullen om overwinnaars te zijn.

Vanaf dat onze eerste ouders voor het eerst in zonde vielen, is de mensheid zwak geweest in zedelijke kracht en niet in staat om het kwaad in hun eigen kracht te overwinnen. Maar op

dezelfde dag, dat Adam en Eva zondigden, gaf de Heer aan hen een ster van hoop, toen Hij beloofde, dat Hij Satan zou overwinnen en het hoofd van de aartsvijand vermorzelen.

Wij genieten de zegen van het kennen van de zegevierende levens van mensen van God vanaf het allereerste begin van de Bijbelse geschiedenis: Adam, Abel, Seth, Henoch, Methusalem, Noach, Abraham, Isaak, Jakob, Sara, Jochebed, Hanna, Ruth, Abigaïl, Debora, Rachab, Gideon, Barak, Simson en een lange lijst van andere helden, gevonden in het Heilige Boek.

Als wij zorgvuldig de levens van deze mannen en vrouwen bestuderen, vinden wij vaak ernstige karaktergebreken, waarover zij gezegevierd hadden door

geloof. Eigenlijk staat op de lijst in het boek Hebreëen de uitdrukking 'door geloof' voor iedere naam. Het zou goed zijn, als wij tijd zouden nemen om het leven van al deze helden te bestuderen.

Wij kunnen onze karaktergebreken overwinnen op dezelfde manier, door geloof in het Lam Gods, dat de zonden van de wereld wegneemt. Wij hebben dezelfde barmhartige God, dezelfde genade, dezelfde goddelijke agenten bij de hand. Zij zijn meer dan bereid om ons te hulp te komen, elke keer als wij een beroep doen op onze krachtige Verlosser en Heere.

Lijden wij een of andere nederlaag in onze strijd om te overwinnen? Deze helden werden ook verslagen. Maar hun uiteindelijke overwinning is een garantie, dat wij ook kunnen overwinnen.

Tijdens deze Gebedsweek zullen wij zorgvuldig de levens overdenken van een aantal helden, genoemd in de Bijbel. Het zal een zeer nuttige studie zijn, maar, meer dan dat, wij kunnen dezelfde overwinning genieten, als zij genoten, als wij dezelfde genade ontvangen, die zij ontvingen. Ja, wij kunnen overwinnen met onze Heere Jezus Christus. Wees daar zeker van. God zegene u!

HENOCH, DE MAN, DIE WANDELDE MET GOD

Fragmenten uit de geschriften van E. G. White

De toestand van onze wereld

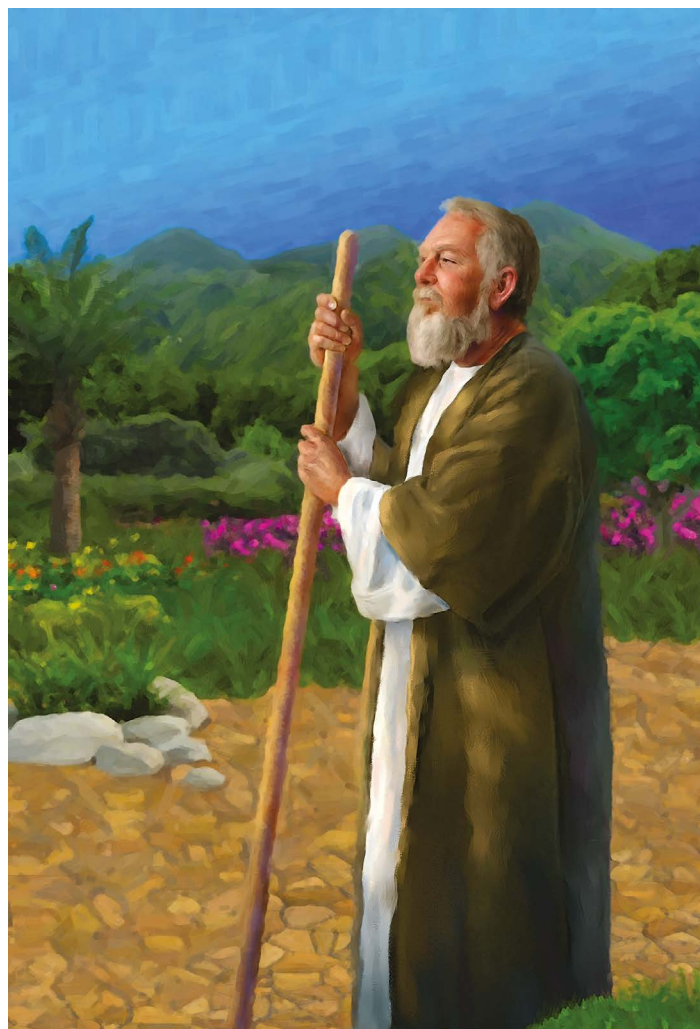
Over de gehele wereld worden de steden broedplaatsen van ondeugd. Aan alle kanten ziet en hoort men het kwade. Overal zijn verlokkingen tot zinnelijkheid en uitpattingen. Het getij van verderf en misdaad zwelt voortdurend aan. Elke dag brengt berichten over geweld, beroving, moord, zelfmoord en andere misdaden, te veel om op te noemen.

Het leven in de steden is onecht en gekunsteld. De intense hartstocht om geld te verdienen, de jacht naar opwinding en plezier, de zucht naar vertoning, luxe en buitensporigheden, dat alles zijn krachten, die bij de grote massa de geest aftrekken van het ware doel van het leven. Zij openen de deur voor duizenden verleidingen. Op de jeugd hebben zij een bijna onweerstaanbare aantrekkingskracht.

Een van de meest subtiële en gevaarlijke verleidingen, die de kinderen en de jeugd in de stad bestormen, is de liefde voor plezier. Vakanties en vrije dagen zijn talrijk; spelen ... trekken duizenden, en de maalstroom van opwinding en plezier trekt hen weg van de eenvoudige plichten van het leven. Geld, dat bewaard zou moeten worden voor betere doeleinden, wordt verkwest aan amusement. Als gevolg van de arbeidsverhoudingen en de stakingen van de vakbonden worden de levenscondities in de steden hoe langer hoe moeilijker. Ernstige moeilijkheden komen op ons af. –*De Weg tot Gezondheid*, blz. 203-204.

Vandaag de dag wordt misdaad in elke soort beoefend om geld te verkrijgen. Zelfzucht, bedrog, diefstal, en bloedvergieten maken van deze wereld een waar Sodom, en haar inwoners als de bewoners van voor de zondvloed. In de begeerte naar bezit wordt Gods wet overtreden. –*The Signs of the Times*, 21 juni 1899.

De leer, dat de mens vrij is van gehoorzaamheid aan Gods eisen, heeft de kracht van morele verplichting al verzwakt en de sluizen van ongerechtigheid geopend voor de wereld. Wetteloosheid, losbandigheid en verdorvenheid sleuren ons mee als een overweldigende vloed. In het gezin is Satan aan het werk. Zijn banier wappert, ook in de belijdende christelijke huisgezinnen. Er zijn afgunst, boze vermoedens, schijnheiligheid; vervreemding, na-ijver, twist, verraad van heilig vertrouwen, toegeeflijkheid aan lust. Het hele systeem van godsdienstige beginselen en leerstellingen, die de basis en het kader van het sociale leven moeten vormen, lijkt een wankelende massa, klaar voor vernietiging. De gemeenste der misdadigers, als zij in de gevangen zijn gezet

voor hun misdaden, zijn vaak de ontvangers van geschenken en attenties, alsof zij een benijdenswaardig onderscheid hadden bereikt. De grootste bekendheid wordt gegeven aan hun karakter en misdaden. De kranten publiceren de weerzinwekkende details van de ondeugd, waardoor anderen worden aangezet tot het praktiseren van fraude, diefstal en moord; en Satan jubelt bij het succes van zijn helse plannen. De liefde voor het kwaad, het lichtzinnig nemen van leven, de verschrikkelijke toename van de onmatigheid en ongerechtigheid in elke vorm en mate moeten allen opwekken, die God vrezen om te vragen, wat gedaan kan worden om het tij van het kwaad te keren. –*The Signs of the Times*, 4 juli 1899.

De mensen van de wereld zijn eierzuchtig naar roem. Zij verlangen naar huizen, landerijen en veel geld, zodat zij groot kunnen zijn naar de maatstaf van de wereld. Het is het hoogtepunt van hun eer om een plaats te bereiken, waar zij neer kunnen kijken met een gevoel van superioriteit op degenen, die arm zijn. Deze zielen bouwen op het zand, en hun huis zal plotseling instorten. Superioriteit van positie is geen ware grootheid. Dat wat de waarde van de ziel niet verhoogt, heeft geen echte waarde. –*The Youth's Instructor*, 2 november 1899.

Hoe wordt dit zichtbaar ook in de gemeenten?

Door geestelijke trots, de wens om de wet voor te schrijven, een ambitieus verlangen naar eer

of positie, een gebrek aan zelfbeheersing, door het toegeven aan hartstochten of vooroordelen, door onstandvastigheid of gebrek aan beoordelingsvermogen, kan de gemeente in verwarring raken en haar vrede opgeofferd worden.

Moeilijkheden worden vaak veroorzaakt door roddelaars, die door hun gefluister de nietsvermoedende geest vergiftigen met hun hints en suggesties, waardoor de beste vrienden uit elkaar gaan. Onruststokers worden in hun boze werk gesteund door al degenen, die met open oren en een slecht hart luisteren en zeggen: "Vertel, en wij zullen het doorvertellen". – *Getuigenissen voor de Gemeente 5, blz. 196-197.*

De vijand zal komen en proberen onze gedachten af te trekken van het belangrijke werk, dat gedaan moet worden voor deze tijd. Hij zal trachten ons bezig te houden met onbelangrijke zaken, ons laten denken, dat het ons terrein is anderen te bekritisseren en te veroordelen; maar ons werk is getrouw om te gaan met onze eigen ziel. Wij moeten ons hart onderzoeken en kijken, of wij recht staan in de ogen van God. Petrus zei tot Christus met betrekking tot Johannes: 'Heer, wat zal deze man doen?' Maar de Heer antwoordde hem: 'Wat gaat het u aan? Volg mij'. Wij allemaal hebben zelf een werk te doen, en terwijl wij anderen bekritisseren, verwaarlozen wij het allerbelangrijkste werk. – *The Review and Herald, 18 augustus 1891.*

Jarenlang is mijn ziel bezwaard geweest, als de Heer mij het gemis aan Jezus en Zijn liefde in onze gemeenten liet zien. Er is een geest van zelfgenoegzaamheid en een neiging om te streven naar positie en gezag. Ik heb gezien, dat zelfverheerlijking algemeen wordt onder de Zevende Dags Adventisten en dat, tenzij de trots van een mens in het stof wordt gelegd en Christus wordt verhoogd, wij als volk bij de wederkomst in geen betere conditie zijn om Christus te ontvangen dan de Joden bij de eerste komst. – *Getuigenissen voor de Gemeente 5, blz. 592.*

Hoe kunnen wij ontsnappen aan de heersende mentaliteit?

Onder de kenmerken, die Gods volk moeten onderscheiden van de wereld, is hun nederigheid. Die mens is het dichtst bij God en is de meest geëerde van hem, die het minste eigenbelang en eigengerechtigheid heeft, het minste zelfvertrouwen, die in nederig vertrouwend geloof wacht op God. In plaats van eierzuchtig te zijn om gelijk te zijn aan ieder ander in eer en positie, of misschien hoger moeten wij proberen de nederige, trouwe dienaren van Christus te zijn...

In eigenliefde, zelfverheffing, en trots is grote zwakheid; maar in nederigheid is grote kracht. Trots en eigenbelang zijn in vergelijking met bescheidenheid en nederigheid inderdaad zwakte. Het was de zachtaardigheid van onze Heiland, Zijn eenvoudige, bescheiden manieren, die Hem een overwinnaar van

harten maakten. Maar in onze scheiding van God, in onze trots en duisternis, proberen wij voortdurend onszelf te verheffen, vergetend dat een ootmoedige geest krachtig is. – *The Signs of the Times, 21 oktober 1897.*

Henoch, een voorbeeld voor ons nu

Henoch was de eerste profeet onder de mensen. In profetische bewoording voorzeggde hij de wederkomst van Christus naar onze wereld, en zijn werk in die tijd. Zijn leven was een voorbeeld van christelijke consequentie. Alleen geheiligde lippen moeten Gods woorden spreken in aanklachten en oordelen. Wij vinden zijn profetie niet in de geschriften van het Oude Testament. Wij zullen wellicht nooit boeken vinden, die betrekking hebben op de werken van Henoch, maar Judas, een profeet van God, noemt het boek van Henoch. – *Bijbelcommentaar, blz. 13.*

Zij, die de Heere vreesden, zochten deze heilige man, om een zegen te ontvangen uit zijn onderricht en zijn gebeden. Hij, Henoch, werkte ook in het openbaar en predikte Gods boodschap aan allen, die naar deze waarschuwendende woorden wilden luisteren. Zijn werk was niet beperkt tot de nakomelingen van Seth. In het land, waarheen Kaïn gevlucht was voor Gods tegenwoordigheid, maakte de profeet de dingen bekend, die in gezichten aan hem geopenbaard waren. 'Zie', verklaarde hij, 'de Heere is gekomen met Zijn heilige tienduizenden, om over allen de vierschaar te spannen en alle goddelozen te straffen voor al hun goddeloze werken' (Judas 14-15).

Hij vreesde niet de zonde te bestraffen. Terwijl hij Gods liefde verkondigde aan de mensen van zijn tijd, en hen smeekte hun boze wegen de rug toe te keren, bestrafte hij de heersende ongerechtigheid en waarschuwde de mensen van zijn generatie, dat de overtreder zeker kon zijn van het oordeel. Het was de Geest van Christus, die door Henoch sprak; deze Geest is niet alleen openbaar in het uiten van liefde, medeleven en smekingen; het zijn niet alleen aangename dingen, die door heilige mannen gesproken worden. God legt in hart en mond van Zijn boodschappers waarheden, die scherper zijn dan een tweesnijdend zwaard.

Gods kracht, die door Zijn dienstknecht werkte, was voelbaar voor hen, die luisterden. Sommigen gaven gehoor aan de waarschuwingen en keerden hun zonden de rug toe; maar velen spotten met de ernstige boodschap en gingen stoutmoedig voort op hun goddeloze wegen. In deze laatste dagen hebben Gods dienstknechten een soortgelijke boodschap voor de wereld, en deze zal eveneens in ongeloof en spot aangehoord worden. De oude wereld verwierp de waarschuwendende woorden van hem, die wandelde met God. Zo zal de laatste generatie de waarschuwingen van Gods gezanten lichtvaardig opnemen. – *Patriarchen en Profeten, blz. 57-58.*

Henoch zag ook de verdorven toestand van

de wereld in de tijd, dat Christus de tweede keer zal verschijnen, dat er een opschepperige, aanmatigende, eigenzinnige generatie zal zijn, die zich opstelt in opstand tegen de wet van God, die de enige Heere God, en onze Heere Jezus Christus verloochent, die Zijn bloed vertrapt en Zijn verzoening veracht. Hij zag de rechtvaardigen gekroond met heerlijkheid en eer, terwijl de goddelozen werden gescheiden van de tegenwoordigheid van de Heer en verteerd werden door vuur. –*The Signs of the Times*, 20 februari 1879.

In het geval van Henoch werden de moedeloze gelovigen geleerd, dat, terwijl zij leefden onder een verdorven en zondig volk, die in een openlijke en gedurfde opstand waren tegen hun Schepper, als zij Hem zouden gehoorzamen en geloof hebben in de beloofde Verlosser, zouden zij werken in gerechtigheid zoals de trouwe Henoch, zouden zij aanvaard worden door God en uiteindelijk verhoogd tot Zijn hemelse troon.

Henoch, terwijl hij zich afscheidde van de wereld, en veel van zijn tijd besteedde aan gebed en in gemeenschap met God, vertegenwoordigt Gods trouwe volk in de laatste dagen, dat afgescheiden zal zijn van de wereld. Ongerechtigheid zal de boventoon voeren in een enorme mate op de aarde. Men zal zich overgeven om elke verbeelding van hun verdorven hart te volgen, en om hun bedrieglijke filosofie uit te dragen en om in opstand te komen tegen het gezag van de hoge hemel.

Gods volk zal zich afscheiden van de onrechtvaardige praktijken van hen en zal streven naar zuiverheid van denken en heilige overeenstemming met Zijn wil, tot Zijn goddelijke beeld in hen weerspiegeld zal worden. Net als Henoch zullen zij geschikt zijn voor opname in de hemel. Terwijl zij zich inspannen om de wereld te onderrichten en te waarschuwen, zullen zij niet in overeenstemming zijn met de geest en gewoonten van de ongelovigen, maar zij zullen hen veroordelen door hun heilige gesprekken en goddelijk voorbeeld. De overgang van Henoch naar de hemel vlak voor de vernietiging van de wereld door een vloed vertegenwoordigt de overgang van alle levende rechtvaardigen van de aarde voorafgaand aan de verwoesting door vuur. De heiligen zullen verheerlijkt worden in het bijzijn van hen, die zij hebben gehaat om hun trouwe gehoorzaamheid aan Gods rechtvaardige geboden. –*The Signs of the Times*, 20 februari 1879.

Henoch was een heilig man. Hij diende God met één doel in het hart. Hij beseftte de verdorvenheid van de menselijke familie en scheidde zich af van de nakomelingen van Kaïn en berispte hen voor hun grote zondigheid. Er waren mensen op de aarde, die God kenden, die Hem vreesden en aanbaden. Toch was de rechtvaardige Henoch zo bedroefd door de toenemende boosheid van de goddelozen, dat hij niet dagelijks bij hen wilde zijn uit angst, dat hij zou worden beïnvloed door hun ontrouw en dat zijn ge-

dachten niet steeds God zouden beschouwen met die heilige eerbied, die hij Zijn verheven karakter schuldig was. Zijn ziel werd gekweld, als hij dagelijks getuige was van het vertrappen van het gezag van God. Hij koos om gescheiden te zijn van hen en bracht veel van zijn tijd door in eenzaamheid, die hij wijdde aan overdenking en gebed. Hij wachtte voor God en bad om Zijn wil meer volkomen te kennen, zodat hij deze zou kunnen uitvoeren. –*Spirituals Gifts* 3, blz. 54.

Anderen vertellen van Christus' wederkomst

Overal is er de tendens om het werk van organisaties in de plaats te stellen van individuele inspanning. Menselijke wijsheid neigt naar consolidatie, centralisatie, het bouwen van grote kerken en instituten. Zeer velen laten liefdadigheidswerk over aan instituten en organisaties; zij verontschuldigen zichzelf voor contact met de wereld, en hun harten verkillen. Zij concentreren zich op zichzelf en zijn niet meer voor indrukken vatbaar. Liefde voor God sterft in hun ziel.

Christus droeg Zijn volgelingen persoonlijk werk op, een werk dat niet door volmacht gedaan kon worden. Dienstwerk aan de zieken en de armen, het brengen van het evangelie aan de verlorenen kan niet worden overgelaten aan comités of georganiseerde liefdadigheid. Individuele verantwoordelijkheid en persoonlijke opoffering zijn de vereisten van het evangelie. –*De Weg tot Gezondheid*, blz. 115.

Iedere dag moeten wij de goede strijd van het geloof strijden. Iedere dag zal God ons ons werk geven; en hoewel wij het einde niet kunnen zien vanaf het begin, moeten wij onszelf dagelijks onderzoeken om te zien, of wij op het pad van gerechtigheid zijn. Wij moeten ernaar streven te overwinnen, naar Jezus kijken; want in elke verzoeking zal Hij aan onze zijde staan om ons de overwinning te geven. Elke dag moet tot ons komen als de laatste dag, waarop wij het voorrecht hebben om te werken voor God, en veel daarvan moet worden gegeven aan het gebed, zodat wij kunnen werken in de kracht van Christus. Dit is de manier waarop Henoch wandelde met God, de wereld waarschuwde en veroordeelde door het tonen van een oprecht karakter aan hen.

Wij zeggen te geloven, dat Christus spoedig komt naar de aarde, en een ernstige verantwoordelijkheid rust op ons; want een verloren wereld moet worden gewaarschuwd voor het spoedige oordeel. Wij moeten onze verantwoordelijkheid niet loslaten; wij moeten de last van het werk dragen. Het ik moet uit het zicht en Christus moet verschijnen; als getrouwe, gehoorzame kinderen moeten wij het licht volgen en zijn kostbare stralen aan anderen weerspiegelen... O, zouden wij beseffen, hoe heel de hemel is geïnteresseerd in de redding van de wereld, dan zouden wij opstaan met heilige ijver om volgelingen van Jezus te zijn...

De volgelingen van Christus worden verant-

woordelijk gehouden voor het waarschuwen van de wereld. Wat doen wij met dit ernstige werk, opgedragen aan ons? Wij moeten ons vernederen voor God en niet de ideeën van mensen volgen. Wij moeten naar de wereld gaan, de woorden van God spreken, zodat de wereld zal weten, dat God ons heeft gezonden. –*The Review and Herald, 18 augustus 1891.*

Leren van Henoch

Henoch herhaalde trouw aan het volk alles, wat aan hem geopenbaard was door de geest der profetie. Sommigen geloofden zijn woorden en keerden zich af van hun goddeloosheid om God te vrezen en te aanbidden. Men zocht Henoch vaak op in zijn teruggetrokken plaatsen, en hij onderwees hen en bad voor hen, dat God hun kennis van Zijn wil zou geven. Hij koos uiteindelijk bepaalde perioden om zich terug te trekken en wilde niet, dat de mensen hem vonden, want zij onderbraken zijn heilige overdenkingen en gemeenschap met God. Hij sloot zich niet altijd buiten de samenleving van mensen, die van hem hielden en luisterden naar zijn wijze woorden; noch scheidde hij zich geheel af van de verdorvenheid. Hij ontmoette de rechtvaardigen en de goddelozen op bepaalde tijden, en werkte om de goddelozen terug te laten keren van hun boze weg en onderwees hen in de vreze Gods, terwijl hij degenen, die de kennis van God hadden, leerde Hem volmaakter te dienen. Hij wilde met hen blijven, zolang hij van nut voor hen kon zijn door zijn goddelijke gesprekken en heilige voorbeeld, en dan zou hij zich een poosje terugtrekken van de hele samenleving, van het goede, de spot en het afgodische, om in eenzaamheid te verblijven, te hongeren en te dorsten naar verbinding met God en naar die goddelijke kennis, die Hij alleen hem kon geven. –*The Signs of the Times, 20 februari 1879.*

De Heer had Henoch lief, omdat hij Hem standvastig volgde en ongerechtigheid verafschuwde en ernstig zocht naar hemelse kennis, zodat hij Zijn wil volkomen zou kunnen doen. Hij verlangde om zich nog nauwer met God te verenigen, die hij vreesde, eerbiedigde en aanbad. God wilde Henoch niet toestaan te sterven als andere mensen, maar zond Zijn engelen om hem mee te nemen naar de hemel zonder de dood te zien. –*Spirituals Gifts 3, blz. 57.*

Verbazingwekkende gevolgen

De boodschap door Henoch verkondigd en zijn opname in de hemel waren een overtuigend argument voor allen, die in die tijd leefden. Deze dingen waren een argument, dat Methusalem en Noach met kracht konden aanvoeren om aan te tonen, dat de rechtvaardigen in een punt des tijds konden veranderd worden.

Deze God, Die met Henoch wandelde, was onze Heere en Heiland Jezus Christus. Hij was toen het licht der wereld evengoed als Hij dat nu is. Die toentertijd leefden, waren niet zonder predikers om hen te onderrichten in de weg des levens; want Noach en Henoch waren christenen. Het Evangelie is als leer, als voorschrift gegeven in Leviticus. Onvoorwaardelijke gehoorzaamheid wordt evengoed nu geëist als toen. Hoe noodzakelijk is het, dat we de belangrijkheid van dit woord verstaan!

Men vraagt: Wat is de oorzaak van de dorheid in de gemeente? Het antwoord luidt: Wij laten toe, dat onze geest van het woord wordt afgetrokken. Wanneer het woord werd gegeten als het voedsel voor de ziel, als het met eerbied en ontzag behandeld zou worden, zou het niet nodig zijn, dat zo vele steeds herhaalde getuigenissen werden uitgedragen. De eenvoudige verklaringen van de Schriften zouden worden aanvaard en nagevolgd.

Zijn levende principes zijn als de bladeren van de boom des levens voor de genezing van de volken...

Als Satan zijn voorstellingen op onze geest drukt, kunnen wij, als wij een 'Zo zegt de Heere' koesteren, worden getrokken in het geheime paviljoen van de Allerhoogste.

Velen laten na om ons heilige Voorbeeld na te volgen, omdat zij zo weinig de duidelijke kenmerken bestuderen van dat karakter. Zo velen zijn vol van bedrijvige plannen, altijd bezig; en er is geen tijd of plaats voor de dierbare Jezus om een nabije, lieve metgezel te zijn. Zij wijden geen enkele gedachte en daad aan Hem om te vragen: "Is dit de weg van de Heer?" Als zij dat deden, zouden zij wandelen met God, net als Henoch. –*Testimonies 6, blz. 392-393.*

ABRAHAM, DE VADER VAN DE GELOVIGEN

Een samenstelling uit de Bijbel en de Geest der Profetie, met opmerkingen van R. C. Dumaguit

Op een nacht vloog een huis in brand en een jonge jongen werd gedwongen naar het dak te vluchten. De vader stond beneden op de grond met uitgestrekte armen en riep tegen zijn zoon: "Spring! Ik zal je opvangen". Hij wist, dat de jongen moest springen om zijn leven te redden. De jongen kon echter zien, dat overal vlammen, rook en duisternis waren. Zoals wij ons kunnen voorstellen, was hij bang om het dak te verlaten. Zijn vader bleef roepen: "Spring! Ik zal je opvangen". Maar de jongen protesteerde: "Papa, ik kan je niet zien". De vader antwoordde: "Maar ik kan jou zien! Spring!" De jongen sprong, omdat hij zijn vader vertrouwde. Zo stelt het christelijke geloof ons in staat om leven of dood het hoofd te bieden, niet omdat wij kunnen zien, maar met de zekerheid dat wij worden gezien; niet dat wij alle antwoorden weten, maar dat wij worden gekend. Dit is de betekenis van waar geloof. Geloof heeft te maken met dingen, die niet worden gezien en met hoop op de dingen, die niet voor de hand liggen. Geloof moet niet alleen theoretisch worden geleerd; het moet praktisch worden ervaren in ons leven. De apostel Paulus verklaarde: 'Want de gerechtigheid Gods wordt erin geopenbaard uit geloof tot geloof; gelijk geschreven is: Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven' (Romeinen 1:17).

Waarom is het zo belangrijk te leven door geloof? Wat is de rol van geloof in overwinnen? De apostel Johannes verklaart, dat 'Want al wat uit God geboren is, overwint de wereld; en dit is de overwinning, die de wereld overwint, namelijk ons geloof' (1 Johannes 5:4).

"Door het geloof kan in elk tekort van het karakter worden voorzien, kan elke verontreiniging worden gereinigd, kan elk gebrek verbeterd en elke bekwaamheid ontwikkeld worden." –*Van Jeruzalem tot Rome, blz. 410.*

"Het werk van het kwaad overwinnen moet worden gedaan door geloof. Zij, die uitgaan naar het strijdperk, moeten de gehele wapenrusting van God aandoen. Het schild van geloof zal hun verdediging zijn en zal hen in staat stellen meer dan overwinnaar te zijn." –*Counsels to Parents, Teachers and Students, blz. 182-183.*

Dit geloof, dat ons de overwinning over de hele wereld geeft, werd getoond door onze vader Abraham. Waarom werd Abraham de vader van de gelovigen genoemd? Als wij denken aan de vader van

iets, denken wij aan iemand, die een uitvinder van iets is, of die aan een bepaalde belangrijke vooruitgang daarvan heeft bijgedragen. Hippocrates wordt beschouwd als de vader van de geneeskunde, Edison als de vader van elektriciteit en Karl Benz als de vader van de auto. Hoe zit het met Abraham? Hoe werd hij de vader van de gelovigen? Wij moeten de ervaring van zijn leven kennen om geloof te begrijpen. Als wij het geloof willen hebben, dat overwinning geeft over de hele wereld, moeten wij Abrahams geloof hebben.

De roeping van Abraham

Wij lezen in Genesis 12:1-3 over de roeping van Abraham om uit te gaan van het huis van zijn vader. 'De Heere nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land en uit uw maatschap, en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal. En Ik zal u tot een groot volk maken; en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen! En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt; en in u zullen alle geslachten van het aardrijk gezegend worden'.

Ur der Chaldeeën was een centrum voor heidense eredienst; het land was vruchtbaar, en de plaats had grote voordelen voor gemakkelijke rijkdom. En God vertelde Abraham, wezenlijk: "Ga hier weg. En als je weg gaat, zal Ik je laten zien, waar het land is, dat Ik je geven zal". Wat was de reactie van Abraham? Abraham begon zijn bezittingen in te pakken. U kunt zich de reactie van zijn naaste familie

voorstellen. Zijn verwanten zouden hebben gevraagd: "Waarom ben je aan het inpakken?" "Ik ga weg!" "Waar ga je naartoe?" "God zal dat mij vertellen!" "Is het land vruchtbaar?" "Ik weet het niet!" "Vertel me over het land, waar je naartoe gaat". "Ik weet het niet! Alles wat ik weet, is dat God wil, dat ik er naartoe ga, en Hij zal met mij zijn!" Wat zouden zijn verwanten gedacht hebben van zijn eerlijke antwoorden? Natuurlijk, zouden zij van hem denken, dat hij een grote dwaas was. Maar wat bewoog Abraham om een dergelijke buitengewone actie te ondernemen? De apostel Paulus zei: 'Door het geloof is Abraham, geroepen zijnde, gehoorzaam geweest, om uit te gaan naar de plaats, die hij tot een erfdeel ontvangen zou; en hij is uitgegaan, niet wetende, waar hij komen zou' (Hebreeën 11:8).

"Abrahams onwankelbare gehoorzaamheid is een van de meest opmerkelijke bewijzen van het geloof, die in de Bijbel gevonden worden. Voor hem was geloof 'de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen, die men niet ziet' (Hebreeën 11:1). Vertrouwend op Gods belofte verliet hij zijn familie en vaderland en ging uit zonder te weten waarheen, om te volgen waar God zou leiden. 'Door het geloof heeft hij vertoefd in het land der belofte, als in een vreemd land waar hij in tenten woonde met Isaak en Jakob, die mede-erfgenamen waren van dezelfde belofte' (vers 9).

"Het was geen gemakkelijke toets voor Abraham, geen gering offer dat van hem geëist werd. Sterke banden bonden hem aan zijn land, zijn familie en zijn tehuis. Maar hij aarzelde niet om gehoor te geven aan de oproep. Hij stelde geen vragen betreffende het land der belofte, of de grond wel vruchtbaar en het klimaat gezond was; of het land een prettige omgeving had en gelegenheid bood rijkdommen te vergaren. God had gesproken, en Zijn dienstknecht moest gehoorzamen; de gelukkigste plaats op aarde was voor hem de plaats, waar God wenste, dat hij zou wonen." –*Patriarchen en Profeten*, blz. 96.

Waarom gaf de Heer opdracht aan Abraham om uit te gaan van zijn verwanten naar een hem onbekend land? De Geest der Profetie legt uit: "Abraham moest zich losmaken uit de omgeving van zijn vroege jeugd, zodat God hem geschikt kon maken voor de grote taak, de hem toevertrouwde woorden te bewaren. De invloed van familie en vrienden zou de opvoeding, die de Heere Zijn dienstknecht wilde geven, tegenwerken. Nu Abraham in bijzondere zin met de hemel verbonden was, moest hij te midden van vreemdelingen vertoeven. Zijn karakter moest verschillen van dat van de hele wereld. Hij kon zelfs geen verklaring geven voor zijn gedrag, zodat zijn vrienden hem zouden begrijpen. Geestelijke dingen moeten geestelijk onderscheiden worden, en zijn motieven en daden werden niet verstaan door zijn afgodische verwanten." –*Patriarchen en Profeten*, blz. 96.

De reis van geloof

In gehoorzaamheid aan Gods oproep ging Abraham van Ur naar Haran tot de dood van zijn vader Terach. Toen beval de goddelijke Stem hem verder te gaan en hij en zijn huis namen mee 'al hun have, die zij verworven hadden, en de zielen, die zij verkregen hadden in Haran' (Genesis 12:5), zielen, gewonnen door zendingswerk.

Overall bouwde Abraham een altaar voor de Heer, ook op zijn volgende stopplaats, Bethel. Toen hij verder reisde naar het zuiden, werd hij geconfronteerd met droogte, maar hij twijfelde niet aan de leiding van de Voorzienigheid. Hij zou niet toestaan, dat omstandigheden zijn geloof in Gods Woord aan het wankelen maakten. Om te ontsnappen aan de daaruit voortvloeiende hongersnood zocht hij een tijdelijke toevlucht in Egypte, maar vergat niet het doel, waar God hem plaatste.

Altaren oprichten

Terwijl hij verder ging, waren de altaren, die Abraham achter liet, een permanente getuigenis van zijn geloof in de levende God.

Het gebedsleven moet ook worden gezien in Gods overblijvende gemeente van nu. "Evenals de patriarchen moeten degenen, die voorgeven God lief te hebben, een altaar bouwen voor de Herre, waar ze hun tenten opslaan. Als er ooit een tijd was, dat elk huis een huis des gebeds moest zijn, is dat nu wel. Vaders en moeders zouden meer hun harten moeten verheffen tot God in smeking voor zichzelf en voor hun kinderen. Laat de vader, als priester in het gezin, elke morgen en elke avond een offer brengen, terwijl de vrouw en de kinderen zich verenigen in lof en gebed. In zulk een gezin vertoeft Jezus graag." –*Patriarchen en Profeten*, blz. 116.

"In ieder gezin moet er een vaste tijd zijn voor het morgen- en het avondgebed. Hoe passend is het niet voor ouders om hun kinderen bijeen te brengen voor het ontbijt om de hemelse Vader te danken voor Zijn bescherming gedurende de nacht, en Hem te vragen om Zijn hulp, bijstand en wakende zorg voor de dag! Dan past het ook dat, wanneer de avond valt, ouders en kinderen nog eens tezamen komen voor Hem om Hem te danken voor de zegeningen van de afgelopen dag!

Gezinsaanbidding moet niet beheerst worden door omstandigheden. U moet niet bidden bij gelegenheid en, wanneer er een dag veel werk is, het verzuimen. Door zulk gedrag brengt u uw kinderen ertoe te denken, dat het gebed geen speciale betekenis heeft. Bidden betekent heel veel voor Gods kinderen, en dankgebeden moeten elke morgen en avond opstijgen tot God...

Vaders en moeders, al hebt u nog zoveel drukkende zaken, verzuimt niet met uw gezin tezamen te komen rond Gods altaar. Vraagt om de bescherming van heilige engelen in uw huis. Bedenkt, dat uw geliefden bloot staan aan verzoeken." –*Hoe Leid Ik Mijn Kind*, blz. 614-615.

Een erfenis van onzelfzuchtigheid

Zo spoedig mogelijk verliet Abraham Egypte en keerde terug naar Kanaän ‘zeer rijk, in vee, in zilver en in goud’ (Genesis 13:2). Lot was nog bij hem en zij beseften, dat er niet genoeg weidegronden waren voor hun dieren; een scheiding was van belang. Hoewel Abraham de oudste was in jaren en feitelijk degene, die door God geroepen was, gaf hij Lot de eerste keus van waar hij wilde wonen.

“Laat er toch geen twist zijn tussen mij en u”, zei hij (Abraham), ‘tussen mijn herders en uw herders, want wij zijn mannenbroeders. Ligt het gehele land niet voor u open? Scheid u toch van mij af; hetzij naar links, dan ga ik rechts, hetzij naar rechts, dan ga ik links’ (Genesis 13:8-9).

Hier kwam de edele, onzelfzuchtige geest van Abraham tot uiting. Hoe velen zouden onder soortgelijke omstandigheden ten koste van alles hebben Vastgehouden aan hun rechten en eisen! Hoeveel gezinnen zijn hierdoor vaneengescheurd! Hoeveel gemeenten zijn verdeeld, waardoor de zaak van de waarheid een aanfluiting wordt onder niet-gelovigen!...

Het kweken van een gelijkgezinde voorkomendheid, een bereidheid anderen te behandelen zoals wijzelf behandeld willen worden, zou de helft van de geschillen in het leven wegnemen. De geest van opgeblazenheid is de geest van Satan; maar het hart, waarin de liefde van Christus leeft, bezit de liefde, die zichzelf niet zoekt.” –*Patriarchen en Profeten*, blz. 105, 106.

Deze onzelfzuchtige geest werd ook getoond bij de bemiddeling van Abraham voor de inwoners van Sodom.

De grootste fout van Abraham

Voordat hij de vader werd van de gelovigen, beging Abraham een ernstige fout door af te wijken van God. Hij dacht, dat hij en zijn vrouw God konden ‘helpen’ in het vervullen van de belofte, dat zijn nakomelingen een groot volk zouden worden. Omdat zij al oud waren, waren zij het erover eens, dat Abraham uit zou gaan en Hagar nemen, de dienstmaagd van Sara, om zijn zoon te dragen. Deze fout zorgde voor zoveel problemen in zijn gezin!

Gods belofte vervuld

Ten slotte, hoewel Sara de vruchtbare leeftijd voorbij was en Abraham vergevorderd in jaren, werd hun het wonder van een zoon geboren, zoals God had beloofd. De belangrijkste erfenis van verlossing, nagelaten door Abraham aan zijn nakomelingen, was de geloofsdaad in zijn bereidheid om aan God het wonderkind, Isaak te offeren. ‘Door het geloof heeft Abraham, toen hij beproefd werd, Izak geofferd, en hij, die de beloften ontvangen had, heeft zijn eniggeborene geofferd. Tot wie gezegd was, in Izak zal u het zaad genaamd worden overleggende, dat God almachtig was, hem uit de doden te verwekken. Waaruit hij hem ook bij gelijkenis wedergekegen heeft’

(Hebreeën 11:17-19).

“De opdracht werd gegeven in een bewoording, die het hart van de vader verscheurd moet hebben: ‘Neem toch uw zoon, uw enige die gij liefhebt, ... en offer hem aldaar tot een brandoffer’ (Genesis 22:2). Isaak was het zonnetje in huis, de troost van zijn oude leeftijd, meer dan al het andere de erfgenaam van de beloofde zegen. Als hij door ziekte of door een ongeluk zulk een zoon zou verliezen, zou zijn grijze hoofd door verdriet gebogen zijn; maar hij kreeg bevel het bloed van zijn zoon met eigen hand te vergieten. Het leek hem een onmogelijkheid.” –*Patriarchen en Profeten*, blz. 121.

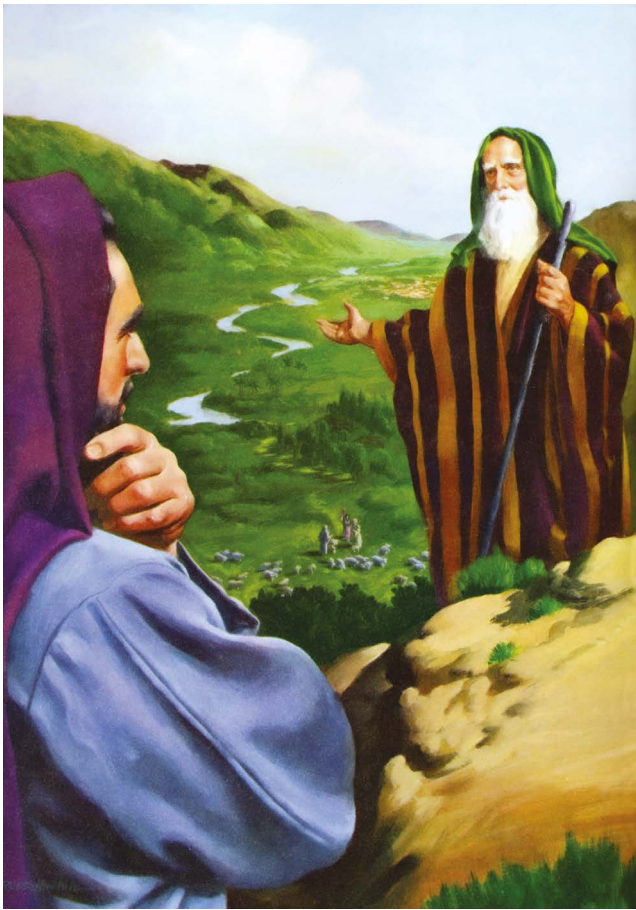
Toch begon Abraham na veel hartverscheurend bidden de driedaagse reis naar de berg met zijn geliefde zoon om de oproep uit te voeren.

Toen zij de top naderden, vroeg Isaak: ‘Mijn vader, ... zie het vuur en het hout; maar waar is het lam tot het brandoffer?’ O, wat een beproeving was dit! Hoe doorboorde de vertederende woorden ‘mijn vader’, het hart van Abraham! Nu kon hij het nog niet aan hem vertellen. ‘Mijn zoon’, zei hij, ‘God zal Zichzelf een lam ten brandoffer voorzien’ (Genesis 22:7-8).

“Op de aangewezen plaats bouwden ze het altaar en legden het hout daarop. Toen maakte Abraham met bevende stem aan zijn zoon Gods boodschap bekend. Vol ontzetting en verbazing vernam Isaak wat zijn lot zou zijn, maar hij bood geen weerstand. Hij had gemakkelijk kunnen ontkomen, als hij dat gewild had; de bedroefde oude man, uitgeput door de strijd van deze drie verschrikkelijke dagen, had geen weerstand kunnen bieden aan de wil van de krachtige jongeling. Maar van jongs af was Isaak gewend geweest zonder meer te gehoorzamen, en toen het plan van God hem werd medegedeeld, onderwierp hij zich bereidwillig. Hij deelde het geloof van Abraham en voelde zich geëerd, dat hij zijn leven mocht geven als een offer voor God. Teder probeerde hij het verdriet van zijn vader te verlichten, en moedigde hem aan de koorden, die hem op het altaar bonden, aan te trekken.

Nu worden de laatste woorden vol liefde gesproken, de laatste tranen geschreid, een laatste omhelzing gegeven. De vader heft het mes op om zijn zoon te doden, als plotseling zijn hand wordt tegengehouden. Een engel van God roept vanuit de hemel tot de patriarch: ‘Abraham, Abraham!’ Haastig geeft hij ten antwoord: ‘Hier ben ik’. En opnieuw wordt de stem gehoord: ‘Strek uw hand niet uit naar de jongen en doe hem niets, want nu weet Ik, dat gij godvrezend zijt, en uw zoon, uw enige, Mij niet hebt onthouden’ (verzen 11-12).

Toen zag Abraham ‘een ram verward in het struikgewas’, en snel nam hij het nieuwe offer en offerde het ‘in de plaats van zijn zoon’. In zijn vreugde en dankbaarheid gaf Abraham een nieuwe naam aan die heilige plaats, ‘Jehova-jireh, de Herre zal erin

voorzien' (verzen 13-14).” –*Patriarchen en Profeten*, blz. 123-124.

Lessen uit het leven van Abraham

1. onwankelbare gehoorzaamheid

“Abrahams onwankelbare gehoorzaamheid is één van de meest opmerkelijke bewijzen van geloof, die in de Bijbel gevonden worden.” –*Patriarchen en Profeten*, blz. 96.

“Evenals Abraham worden velen op de proef gesteld... Het is mogelijk, dat van hen gevraagd wordt, dat ze een carrière, die rijkdom en eer inhoudt, prijsgeven, dat ze prettige en voordelige relaties verbreken en zich losmaken van verwanten om, naar het schijnt, een pad te betreden van zelfverloochening, moeilijkheden en opoffering. God heeft een werk voor hen.” –*Patriarchen en Profeten*, blz. 96, 99.

2. Een leven van gebed

“Het leven van Abraham, de vriend van God, was een leven van gebed... Vaders en moeders, breng elke morgen en avond uw kinderen bij elkaar, en verhef uw hart in nederige smeekbede tot God voor hulp. Uw geliefden worden blootgesteld aan verleiding en beproeving. Dagelijkse ergernissen omringen het pad van jong en oud. Degenen, die geduldig, liefdevol en vrolijk willen leven, moeten bidden. De overwinning kan worden verkregen alleen door een vastberaden en onwankelbaar doel, constante waakzaamheid en voortdurende hulp van God.” –*My Life Today*, blz. 35.

3. Zijn edele en onzelfzuchtige geest

Denk aan Abrahams voorbeeldige houding tegenover Lot. ‘Eenieder zie niet op het zijne, maar eenieder zie ook op hetgeen van de anderen is’ (Filip-

pensen 2:4).

4. Liefde voor verloren gaande zielen

Hoewel Abraham de zonden van Sodom verafschuwde, “wenste hij, dat zondaars gered zouden worden. Zijn diepe belangstelling voor Sodom laat zien, hoe we ons moeten voelen ten opzichte van de onboetvaardigen. We moeten de zonde haten, maar liefde en medelijden koesteren jegens de zondaar. Overal om ons heen gaan zielen verloren, even hopeloos, even verschrikkelijk als ten tijde van Sodom. Elke dag is voor sommigen het einde van de proeftijd. Ieder uur geraken mensen buiten het bereik van Gods ontferming. En waar klinken de stemmen, die de zondaar waarschuwen en hem smeken het naderende verderf te ontvliden? Waar zijn de uitgestrekte handen om hem af te houden van de dood? Waar zijn degenen, die in nederig en volhardend geloof voor hem tot God naderen?” –*Patriarchen en Profeten*, blz. 112-113.

5. De vader die zijn huis goed leidde

“Het getuigenis van God aangaande deze trouwe patriarch luidt: ‘Abraham heeft naar Mij geluisterd, en Mijn dienst in acht genomen: Mijn geboden, Mijn inzettingen en Mijn wetten’. En verder: ‘Ik heb hem gekend, opdat hij gebieden zou, dat zijn zonen en zijn huis na hem de weg des Heren zouden bewaren door gerechtigheid en recht te doen, opdat de Herre aan Abraham vervulle, wat Hij over hem gesproken heeft’ (Genesis 26:25; 18:19) ... Van de zijde van Abraham zou de waarheid niet voor zelfzuchtige doeleinden misbruikt worden.” –*Patriarchen en Profeten*, blz. 113.

6. Een geloof dat werkte

Toen God deze patriarch gebod zijn eniggeboren zoon te offeren, gehoorzaamde hij door geloof.

7. Een getuigenis voor het hele universum

“Het offer, dat God van Abraham vroeg, was niet alleen voor zijn eigen welzijn, niet alleen voor het welzijn van latere geslachten; het was ook bedoeld om zondeloze wezens in de hemel en op andere werelden te onderrichten. Het terrein van de strijd tussen Christus en Satan, het terrein waar het verlossingsplan is uitgewerkt, is het studieboek voor heel het universum...

Zelfs voor engelen was het moeilijk de verborgenheid van de verlossing te bevatten, te begrijpen dat de Aanvoerder des hemels, de Zoon van God, moest sterven voor de schuldige mens... En toen de hand van de vader werd weerhouden op het moment, dat hij zijn zoon zou doden, en de ram waarin God voorzien had, in de plaats van Isaak werd geofferd, toen werd licht geworpen op de verborgenheid van de verlossing, en zelfs de engelen begrepen beter de wonderlijke voorziening, die God getroffen had voor de redding van de mens.” –*Patriarchen en Profeten*, blz. 216-217.

JOZEF, DE TROUWE JONGEMAN

door Eli Tenorio da Silva

In het huis van zijn vader

De geschiedenis van Jozef is één van de meest dramatische en avontuurlijke verhalen, die wij in de Bijbel vinden. Zijn familie functioneerde in vele opzichten niet goed. Hij was zeer geliefd door zijn moeder Rachel en zijn vader Jakob, maar hij werd benijd en gehaat door zijn broers.

De zonde van Jakob was vergeven. De hardigheid, onbetrouwbaarheid, leugenachtigheid en andere onedele elementen van zijn karakter waren in de oven van het leven verteerd, tot het geloof van zijn vader en grootvader zich vertoonde in het leven van Jakob. Toch waren de gevolgen er van zijn zonde en het kwaad van polygamie in zijn gezin en brachten bittere vruchten voort. Zijn vrouwen waren vol jaloezie; zijn zonen waren twistziek, ongeduldig en het ontbrak hen aan zelfbeheersing. Deze gevolgen bedroefden Jakob en bezorgden hem verdriet en zorg.

Toen werd Jozef geboren. Hij kwam als een balsem om het hart van de bejaarde patriarch te vertroosten, een geschenk uit de hemel om hem te troosten en te motiveren. Hij was anders dan zijn broers; zijn “opmerkelijke uiterlijke schoonheid scheen een weerkaatsing te zijn van zijn innerlijke schoonheid van geest en hart... De eigenschappen, die hem later kenmerkten in Egypte, -zachtmoedigheid, trouw en waarheidsliefde, waren steeds zichtbaar in zijn dagelijks leven.” –*Patriarchen en Profeten*, blz. 177-178.

Jozef was trouw, vriendelijk en voorkomend in het huis van zijn vader, en deze trouw bereidde hem voor op een grotere taak.

Als een slaaf verkocht

Jozefs broers waren enige maanden niet thuis. Om voldoende weidegrond voor hun schapen te hebben waren zij naar een verdere plaats getrokken. Jakob miste zijn zonen en zond Jozef om hen te zoeken en om hem nieuws te brengen over hun welzijn.

Jozef gehoorzaamde zijn vader met vreugde en verliet zijn huis.

Door dromen had God aan Jozef getoond, dat hij een succesvol en voorspoedig man zou zijn. Zijn toekomst zou prachtig zijn. Maar God toonde Jozef niet, wat er was tussen zijn huidige en zijn toekomstige tijd.

Na een reis van meer dan 65 mijl haalde Jozef eindelijk zijn broers in. Hij was blij en verheugde zich op deze gelegenheid om hen te zien en om een tijdje bij hen door te brengen. Ondanks de onvriendelijkheid van zijn broers hield Jozef nog steeds van hen.

De vriendelijkheid en liefde van Jozef voor

zijn broers werden beloond met haat. Hij was doodsbang door hun wraakzuchtige blikken, woede, beschimpingen, en bedreigingen die hun dodelijke bedoelingen onthulden. Soms verstoort het licht, dat schijnt uit een rechtschapen leven, degenen die niet zijn bekeerd.

Jozefs broers wilden hem doden. Zij grepen hem en ontdeden hem van zijn mantel en toen gooiden zij hem ruw in een diepe put. Terwijl zij het eten, dat hij voor hen had meegebracht, zaten te eten, kwijnde Jozef in de put, waar hij was achtergelaten om om te komen van honger.

Maar door Gods voorzienigheid werd hij gespaard: “Spoedig zagen ze een gezelschap van reizigers naderen. Het was een karavaan van Ismaëlieten van over de Jordaán, op weg naar Egypte met specerijen en andere koopwaren. Juda stelde nu voor hun broer te verkopen aan deze heidense handelaars in plaats van hem te laten sterven... Met dit voorstel waren allen het eens, en Jozef werd uit de put opgehaald.

Toen hij de handelaars zag, drong de vreselijke waarheid tot hem door. Een slaaf worden was erger dan de dood. In doodsangst deed hij een beroep op elk van zijn broers, maar tevergeefs.” –*Patriarchen en Profeten*, blz. 180.

Het doet altijd pijn te worden veracht, verkeerd begrepen en mishandeld, maar het doet nog meer pijn, als u veracht en mishandeld wordt door

hen, die u lief hebt!

Het was een lange reis naar Egypte. Alleen, ver van huis en van hen, die hij lief had en die van hem hielden, Jozef moest zich hebben afgevraagd: "Waar was de belofte door God aan mij gegeven in mijn dromen? Heeft God Zijn gedachten veranderd?" Tijdens de reis trokken zij vlak langs Kanaän, en op een afstand kon hij de heuvels zien, waar zijn vader woonde. Gedachten van angst en wanhoop overvielen hem. Zou hij ooit zijn vader terugzien? Hij voelde zich niet voorbereid om het bittere leven van slavernij onder ogen te zien.

"Toen richtten zijn gedachten zich op de God van zijn vader. In zijn jeugd had hij geleerd God lief te hebben en Hem te vrezen. Dikwijls had hij in de tent van zijn vader Jakob geluisterd naar het verhaal van het visioen, dat hij zag, toen hij als balling en vluchteling zijn ouderlijk huis was ontvlucht. Hij had van de beloften des Heren aan Jakob gehoord, en ook hoe ze in vervulling waren gegaan, hoe in het tijdstip van nood Gods engelen gekomen waren om hem te onderrichten, te vertroosten en te beschermen. Hij had gehoord van Gods liefde door te zorgen voor een Verlosser voor de mens. Nu kwamen al deze kostelijke lessen hem levendig voor de geest. Jozef geloofde, dat de God van zijn vaderen zijn God zou zijn. Toen en daar gaf hij zich volledig over aan de Herre. Hij bad, dat de Bewaarder Israëls met hem zou zijn in het land van zijn ballingschap." –*Patriarchen en Profeten*, blz. 182-183.

In het leven gebeurt vaak het onverwachte, en het onverwachte is vaak onverklaarbaar door het verstand en is onbegrijpelijk voor de menselijke geest. Wanneer het onverklaarbare gebeurt, kunnen wij, of ons volledig aan God overgeven, of in opstand komen tegen Hem. De keuze is aan ons.

Ik werkte eens met een oudere predikant, die mij het verhaal vertelde van een achtjarige jongen, die vaak wilde werken met zijn vader aan het spoor. Het kind hield van zijn vader en had geleerd hem vreugdevol en zonder aarzeling te gehoorzamen. Op een dag, toen de jongen en zijn vader werkten aan de spoorbaan, waren zij zo geconcentreerd aan hun werk en zij merkten niet, dat er een trein snel naderde. Vaak zijn zij, die aan het spoor werken, als laatsten, die de trein horen, pas als hij dichtbij hen is vanwege het lawaai, dat zich verspreidt naar de zijanten. Zo was het met deze vader en zijn zoon. Tegen de tijd, dat de vader zich omdraaide en de trein zag, was deze dichtbij zijn zoon. De vader zou geen tijd hebben hem te bereiken. In plaats daarvan schreeuwde hij: "Ga plat op de grond liggen en lig stil!" Zonder zich om te draaien of na te denken gehoorzaamde de jongen onmiddellijk en de trein passeerde op de rails boven hem, waardoor hij ongedeerd bleef. Hij werd gered door te vertrouwen en gehoorzamen, zelfs zonder het te begrijpen.

In het geval van Jozef, hij was zich niet be-

wust van, waarom zo'n beproeving hem moest overkomen, maar om de een of andere reden moest hij de school van het onheil doorlopen om te worden voorbereid voor een grotere bruikbaarheid om het plan van God voor zijn leven te vervullen.

Jozef was ook een mens. Hij had dezelfde neigingen tot zonde als u en ik nu hebben. Hij had fouten, die verbeterd moesten worden. Thuis was hij omringd door de zorg van zijn vader en hij was gewend geraakt gediend te worden in plaats van anderen te dienen. Hij moest leren niet te vertrouwen op de arm van vlees, maar door geloof te kunnen zien en vast te houden de handen van de Onzichtbare. Jozef leerde, dat het kruis eerst komt en dan komt de kroon.

Beproefd in Egypte

Bij zijn aankomst in Egypte, werd Jozef als slaaf verkocht. Tien jaar lang diende hij de overste van Farao's lijfwacht, Potifar.

Gedurende de tien jaren diende Jozef Potifar, alles wat hij onder de zorg van Jozef had geplaatst, was voorspoedig, en zo begreep Potifar, dat God met Jozef was.

Jozef werd een succesvolle man en de Bijbel geeft het geheim van zijn succes: 'En de Heere was met Jozef, zodat hij een voorspoedig man was; en hij was in het huis van zijn heer, de Egyptenaar' (Genesis 39:2).

Jozef werkte voor zijn succes en God zegende zijn inspanningen. De verwende eigenschappen waren al lang verdwenen. Hij verwachtte geen voorspoed als gevolg van een direct wonder. Hij wist, dat succes niet kon worden bereikt zonder directe inspanning, en hij werkte trouw met heel zijn hart en kracht om God te verheerlijken en anderen te zegenen. Als hij succes had door zijn inspanningen, schreef hij zijn succes toe aan God.

Er is een verhaal van een jongeman, die op zoek was naar een baan op een boerderij. Tijdens zijn gesprek met een boer, vroeg de boer hem, wat zijn bekwaamheden waren, waarop de jongeman antwoordde: "Ik kan slapen tijdens een stormachtige nacht". De boer begreep het niet en vroeg hem weer: "Wat zijn uw bekwaamheden?" Het antwoord was hetzelfde: "Ik kan slapen tijdens een stormachtige nacht".

Door gebrek aan enige andere opties nam de boer bezorgd de jongeman aan. Zijn twijfels werden gestild, zodra de jongeman begon te werken, en de boer merkte, dat hij een eerlijke en harde werker was. Hij was steeds meer op de jongen gesteld en was al zijn 'onzinnige antwoord' vergeten. Op een keer midden in de nacht werden de boer en zijn vrouw wakker door de wind van een naderende storm.

De boer rende naar de kamer van de jongen om hem wakker te maken om de boerderij op de storm voor te bereiden. Hij klopte herhaaldelijk op de deur, maar de jongeman werd niet wakker. De boer liep geërgerd weg, van plan om de jongeman de

volgende morgen te ontslaan. “Wat voor nut heeft een boerenknecht als hij niet wakker te krijgen is, als ik hem het meest nodig heb om mij te helpen?” dacht hij. Toen de boer de trekker wilde afdekken, vond hij de trekker al afgedekt. Toen hij het vee in hun stallen wilde brengen, vond hij de dieren al rustig op hun plaats. Alles, wat hij dacht te moeten doen voor de storm, vond hij al gedaan. Toen herinnerde hij zich het antwoord van de jongeman en begreep: “Ik kan slapen tijdens een stormachtige nacht”.

Jozef was zo iemand; Hij vervulde zijn taak trouw en was in staat in vrede te rusten. Hoewel hij omringd was door allerlei verleidingen, werd hij niet beïnvloed door het uiterlijke vertoon van de wereld of afgeleid van zijn plicht om trouw te zijn aan God.

Dit gedrag bracht Potifar ertoe Jozef te behandelen als een zoon en niet als een slaaf. Hij werkte nu samen met de meest vooraanstaande mensen van de natie. Hij was omringd door afgoderij, pracht en praal, rijkdom, en de cultuur van de meest beschaafde natie van die tijd. Toch schaamde hij zich niet voor zijn godsdienst. Hij maakte duidelijk in al zijn prestaties, dat hij een dienaar van God was.

De inspiratie vermeldt, dat Jozef een knappe jongeman was. Zijn uiterlijk trok uiteindelijk de aandacht van de vrouw van zijn meester, en zij nodigde hem uit om Gods wet te overtreden. Hij wist, dat het gevolgen zou hebben, of hij wel of niet haar uitnodiging zou aannemen. Als hij hem aanvaardde, zou zij hem beschermen en zijn positie in het huishouden zeker maken. Als hij weigerde, zou zij hem het leven zuur maken. “Tot dusver was hij niet besmet door het verderf, dat in dat heidense land tierde; maar hoe zou hij deze verzoeking, zo onverwacht, zo krachtig, zo verleidelijk, weerstand bieden?” –*Patriarchen en Profeten*, blz. 184.

Het is geruststellend om te weten, dat de engelen angst begrijpen en meevoelen met ons in onze angsten, want zoals deze scène in de geschiedenis ontvouwde, zegt de inspiratie, dat de engelen toekijken met gretige belangstelling: “Met onuitsprekelijke spanning zagen engelen toe.” –*Patriarchen en Profeten*, blz. 184.

“Heel zijn toekomst hing af van het besluit, dat hij op dat moment zou nemen. Zou zijn principe triomferen? Zou Jozef trouw blijven aan God?” –*Patriarchen en Profeten*, blz. 184.

Toen Jozef hiermee geconfronteerd werd, de zwaarste verleiding, koos hij niet voor het gemak, maar hield vast aan het besluit, dat hij jaren geleden had genomen, toen hij voor het eerst van huis weg was. Hij zou staan voor zijn overtuigingen en voor de God, Die hij diende. Zijn antwoord aan de vrouw van zijn meester was: ‘Hoe zou ik dan dit een zo groot kwaad doen en zondigen tegen God’ (Genesis 39:9).

Terwijl de omstandigheden van zijn leven hem hadden gevormd, moest Jozef ook de actieve keuze maken om trouw te blijven. Verleiding mijden

was niet gemakkelijk, ook niet voor onze Bijbelse held. Toch, door dezelfde kracht, die ons nu geboden wordt, was Jozef in staat om het kwaad te weigeren.

God is bereid om eenieder van ons voor te bereiden om vast te staan voor Hem, maar als het zover is, moeten wij de keuze maken en ernaar handelen, ondanks de tijdelijke gevolgen.

Jozef verwierp de uitnodiging om tegen zijn Maker te zondigen, en wat volgde, was de vijandschap van de vrouw, die zo werd aangetrokken door zijn uiterlijke verschijning, maar die zijn innerlijke schoonheid niet kon zien noch waarderen.

Als gevolg van zijn getrouwheid werd Jozef in de gevangenis gezet, waar zijn bewakers hem behandelden met grote strengheid. Maar de Heer was met Jozef, en zijn echte karakter kwam duidelijk naar voren, ook in de duisternis van de kerker.

Van gevangene tot bestuurder

Jozef bleef trouw in zijn nederige werk als een gevangene, en God bleef in zijn leven werken.

Door Gods voorzienigheid kwam Jozef in de tegenwoordigheid van de farao, die zag in Jozef degenen, die Egypte kon redden van de dreigende droogte en hongersnood. Jozef werd de bestuurder van Egypte en een redder, niet alleen voor Egypte, maar ook voor het naburige volk, dat anders zou zijn omgekomen door de droogte, die de regio teisterde.

Als bestuurder van Egypte nam Jozef de tweede plaats in na Farao, maar hij bleef vriendelijk, eerlijk en trouw in alles aan God en vervolgens aan Farao.

Met alle aan hem gegeven macht kon Jozef zich gemakkelijk gewroken hebben op zijn broers, evenals op de zondige vrouw van Potifar. Maar dat deed hij niet, omdat hij hen nog lief had, die niet van hem hielden. In plaats van zijn broers te straffen toonde hij medeleven, zorgde voor hen, verwelkomde en verdedigde hen.

Lessen uit het leven van Jozef:

Het belang van kleine dingen:

Jozef was getrouw in de kleine taken en in zijn houding ten opzichte van degenen om hem heen. Hij wandelde, wetende dat hij in de tegenwoordigheid van God wandelde. Zijn getrouwheid in kleine dingen bereidde hem voor op succes; Hij verkreeg de gunst van God en van de mensen.

“Het leven bestaat in hoofdzaak niet uit grote opofferingen en wonderbaarlijke prestaties, maar uit kleine dingen. Het gebeurt het meest door de kleine dingen, die zo weinig aandacht waard zijn, dat groot goed of kwaad in ons leven wordt gebracht... Slechts door uit principe te handelen bij de testen in het dagelijks leven kunnen wij macht verkrijgen om standvastig en getrouw te blijven in de gevaarlijkste en moeilijkste omstandigheden.” –*De Weg tot Gezondheid*, blz. 421.

Geduld:

In Zijn goddelijke wijsheid toonde God Jo-

zef de beproevingen, die hij zou tegenkomen en hij moest vele jaren wachten om Zijn beloften van glorieuze dagen vervuld te zien.

‘Weest gij ook lankmoedig; versterkt uw harten; want de toekomst des Heeren nadert’ (Jakobus 5:8). “Zowel geduld als moed kennen overwinningen. Door geduld onder beproevingen, evengoed als door dappere inspanning kunnen zielen voor Christus worden gewonnen. De christen, die geduld en opgewektheid toont onder verlies en lijden, die zelfs de dood met de vrede en kalmte van een onwankelbaar geloof onder het oog ziet, kan meer voor het evangelie tot stand brengen dan een levenslange onvermoeide arbeid.” –*Van Jeruzalem tot Rome*, blz. 342.

Zelfverloochening:

Om trouw te zijn aan de God, die hij lief had, ontzegde Jozef zich de mogelijkheid van het hebben van de gunst en hartstocht van de vrouw van Potifar, toen, voor zover hij het kon zien, zijn trouw hem alleen zou leiden tot vervolging en lijden.

“Wij moeten het goede kiezen, omdat het goed is, en de gevolgen aan God overlaten.” –*De Grote Strijd*, blz. 426.

”Alleen zij, die deelhebbers zijn met Christus in Zijn zelfverloochening en opoffering, die zullen deelhebbers zijn met Hem in Zijn heerlijkheid.” –*Selected Messages 2*, blz. 216.

Zelfverloochening is niet het verkeerde doen, waar uw neiging u zou toe leiden om te doen. Het is om de verleiding om wraak te nemen met woorden of daden te weerstaan; om uzelf te weerhouden van kritiek op anderen; geduldig te zijn met hen, van wie het gedrag ergerlijk en beproevend is; om het moeilijke werk te doen, dat niemand anders wil doen, niet voor applaus of omwille van de verplichting, maar omdat God wil, dat u het doet met onwankelbare trouw. Zelfverloochening is anderen dienen, wanneer het vlees vecht met u om uzelf te dienen.

Liefde:

Jozef was een beeld van Christus. Hij hield van degenen, die het niet verdienden om geliefd te worden, hen, die hem verachtten en verwierpen. Het was liefde, die hem in staat stelde te vergeven en te redden hen, die hem mishandelden.

Jozef ervoer de liefde van Jezus en zo werd hij een bron van leven, een deelhebber van de liefde van Jezus.

Als wij begrijpen, dat wij geliefd zijn en vergeven door God, dan en alleen dan, zullen wij in staat zijn om lief te hebben en te vergeven.

Conclusie

God kan werken met onze beperkingen; Hij kan onze fouten herstellen.

Ondanks zijn tekortkomingen was Jozef overwinnaar. Deze trouwe jongeman legde zich in de handen van God en besloot God zijn leven te laten leiden.

Bent u soms onzeker over al Gods plannen voor u? Het is niet nodig en ook niet mogelijk om al

Zijn plannen te begrijpen, omdat Zijn gedachten en Zijn wegen hoger zijn dan de onze.

Maar er is iets, dat u kunt doen: te besluiten Hem trouw te zijn, ondanks de omstandigheden, en altijd te vertrouwen en te geloven, dat Hij u kan vergeven en ook uw grootste fouten herstellen.

Alles, wat Jozef deed om verleiding te verwerpen, was een gezamenlijke inspanning tussen hem en God. Hij had zich geoefend op God te vertrouwen door zijn omstandigheden, maar hij koos ook persoonlijk om neen te zeggen tegen de verleiding. Het is niet iets, dat hij alleen kon doen. God bereidt eenieder van ons voor om vast te staan voor Hem, maar wij moeten de daad uitvoeren. Wij moeten de keuze maken en handelen. Het was niet makkelijk voor Jozef. Het zal niet makkelijk zijn voor ons. Als het mooi in het verhaal verteld wordt, lijkt het zo simpel, maar dat was het niet.

In Egypte, als de jonge mensen wellust en allerlei wereldse genoegens “genoten”, moest hij kiezen, waar hij wilde staan. Hij koos ervoor om anders te zijn. Zijn spraak was anders, zijn gedrag, zijn eten, zijn kleding en de dag, waarop hij aanbad, waren allemaal anders. En hoewel de mensen deze verschillen niet altijd op prijs stelden, schaamde hij zich er niet voor; Christus scheen door zijn leven naar hen.

Bent u anders, zoals Jozef anders was? Schijnt Jezus door u? Leeft u een getrouw, zegevierend leven? Wij hebben kracht nodig om te leven, zoals Christus leefde. Hij beloofde: ‘U zult kracht ontvangen’. Wij hebben Jezus nodig om de strijd over de zonde te winnen, om te breken door de massieve muren van zelfzucht en onverschilligheid, om de menselijke harten te bereiken en te veranderen.

Moge Jezus een werkelijkheid zijn in uw leven en in mijn leven, zoals Hij was in het leven van Jozef. Hij komt spoedig om ons mee te nemen naar huis. Het is tijd om te schijnen!

MOZES, DE VRIENDELIJKE EN NEDERIGE LEIDER

door L. Tudoroiu

De gave

Het verhaal van Mozes is er een, dat de hele wereld is doorgegaan, een onderwerp, dat bewondering en respect heeft verdiend onder vele generaties en culturen. “Mozes” is de naam, die de hele Joodse samenleving trots maakt op en zich verheugt over de grootheid van deze beroemde bevrijder. Maar afgezien van wat de wereld weet over Mozes, of wat dan ook de Joodse traditie kan benadrukken over deze geweldige man van God, wat er werkelijk blijft bij mensen, is dat mooie Bijbelverhaal, dat de kinderen niet vergeten, het verhaal van het biezen mandje met de kleine baby Mozes, die huilde.

De God van Israël waakte over Zijn onderdrukte volk tijdens de 400 lange jaren van slavernij. Nu was de Auteur van de tijd klaar om de profetie te vervullen en Zijn kinderen te bevrijden door de gave, die genoemd moest worden “Mozes”.

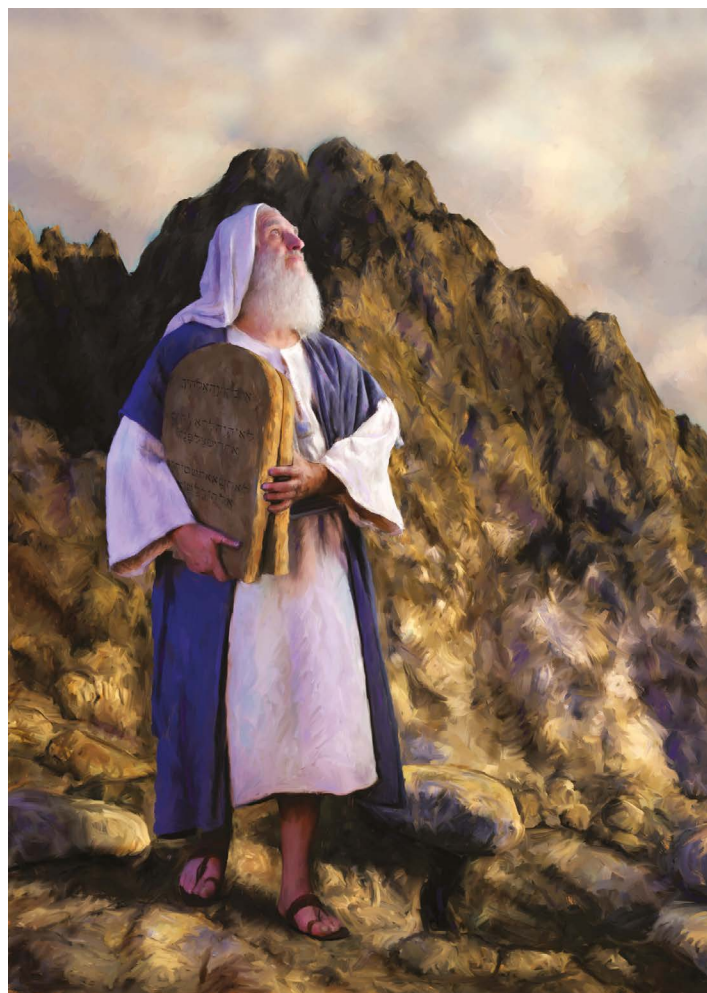
De samenzwering

Mozes kwam in beeld, toen Farao's hebzucht, haat en persoonlijke kwaadaardige eerbij hun hoogtepunt hadden bereikt. Mozes was Gods antwoord aan het door “trots zieke” rijk van Egypte. De Egyptische farao had gehoopt, dat de dood van Jozef de God van Jozef uit het geheugen zou wissen, die hen allemaal had bewaard. Toch lezen wij, dat hoe meer de Egyptische opzichters de Hebreeërs verdrukten, ‘hoe meer het vermeerderde, en hoe meer het toenam’ (Exodus 1:12).

Als de mensen, die de gemeente van God vertegenwoordigen, de meest meedogenloze vervolging hebben meegemaakt onder verschillende koningen en keizers, in plaats van te verminderen in aantal, hebben zij zich vermeerderd. Zo wordt de liefde van God in zo veel mogelijke harten verspreid, en zo gebeurde het, dat de God van Mozes de God zou zijn van toekomstige generaties van vele gelovigen.

Goddelijke Voorzienigheid

Naar alle schijn leek het erop, dat Mozes werd geboren in de verkeerde tijd en op de verkeerde plaats. Maar de God des hemels hoeft aan niemand Zijn doel of bedoelingen uit te leggen. Daarom groeide in dergelijke omstandigheden het geloof van Mozes' ouders, Amram en Jochebed, sterk en de Heer beloofde hun moed. Jochebeds geloof was boven het menselijk begrip, en de engelen van God werden gestuurd om het kind te beschermen voor een zeer belangrijke taak. Het gebod, dat bedoeld was om het kind te vernietigen, werd overheerst door de **Voorzienigheid**.

Een Egyptische burger

Toen het biezen mandje alleen op de Nijl dreef, werden de wind en de stromingen van de grote rivier onderworpen aan de wil van God, werd het naar de plaats geloodst, waar de dochter van Farao moest komen om zich te wassen. In eerste instantie was zij verrast, maar toen zij het biezen mandje opende en de meest hulpeloze onder de hulpelozen zag, werd haar hart diep en zachtjes geraakt door de aanblik van dit kleine kind. Nu had Mozes een “moeder” en een thuis, en vanaf deze tijd zou Egypte een toekomst hebben. De held van dit hoofdstuk is Jochebed, de echte moeder, die de baby de allerbeste opvoeding moest geven, voor zover een mens die ooit kreeg. Jochebed was de moeder, die vocht tegen de tijd, en zij gebruikte elke seconde, telde de dagen, spaarde de nachten, totdat het pijnlijke moment zou komen, dat haar zoon de meest subtiele toets moest doorstaan, waarmee een mens van zijn tijd zou worden geconfronteerd.

Aangenomen als een kleinzoon van Farao en erfgenaam van de troon ontving Mozes de hoogste militaire en burgerlijke opleiding, als generaal was hij een krijgsman. Uiteindelijk werd hij het symbool van nationale trots. Het grootste panorama, dat een menselijk oog zich ooit kon voorstellen, werd Mozes getoond; de aantrekkelijkheden van de wereld en luxe genoegens lagen aan zijn voeten, klaar om zijn hartstochten te verrijken en zijn “ik” tevreden te stel-

len. Zou hij vallen of zou hij staan voor zijn 'eerste liefde', de God van zijn jeugd?

"Mozes was geschikt om een ereplaats in te nemen onder de groten der aarde, om te blinken aan het hof van het heerlijkste koninkrijk en daar de scepter te zwaaien... **Als geschiedschrijver, dichter, filosoof, legeraanvoerder en wetgever heeft hij zijns gelijke niet gehad.** Toch had hij met de wereld voor zich, **de morele kracht om de vleierende vooruitzichten van rijkdom, van grootheid en roem af te staan**, daar hij liever met het volk Gods kwaad wilde verdragen 'dan tijdelijk van de zonde te genieten' (Hebreeën 11:25)." –*Patriarchen en Profeten*, blz. 215.

In de naam van gerechtigheid

Precies toen de wereld van Egypte klaar was om de verandering te zien, die de toekomst van dit rijk veilig noest stellen, beging Mozes de onvergeeflijke daad en werd een nationale verrader.

"Door de Egyptenaar te doden had Mozes dezelfde fout gemaakt, die zo dikwijls door zijn voorvaderen gemaakt was, door het werk, dat God beloofd had te zullen doen, in eigen handen te nemen. Het was niet de bedoeling van God, dat Zijn volk door wapengeweld bevrijd zou worden, zoals Mozes meende, maar door Zijn eigen macht, zodat de eer alleen aan Hem te beurt zou vallen. Toch werd ook deze overhaaste daad door God beschikt om Zijn doel te bereiken. Mozes was nog niet bereid voor dit grote werk." –*Patriarchen en Profeten*, blz. 216.

In de ogen van velen was de daad van Mozes gegrond, gebaseerd op menselijke redeneringen en moraal. Menselijke oplossingen zijn vaak populairder dan Gods oplossingen, omdat zij menselijke verdienste betekenen, zich richt op de misleidende menselijke neiging om te proberen verlossing te verdienen.

"De onbezonnenheid van Mozes in het doodslaan van de Egyptenaar was ingegeven door een aanmatigende geest. Geloof werkt in de kracht en wijsheid van God, en niet op de wijze van de mensen." –*Fundamentals of Christian Education*, blz. 344.

Hoe velen zijn vermoord, gemarteld, vervolgd of verbannen in de naam van God of in de naam van de gerechtigheid? Als wij ooit vervuld zijn met dezelfde soort emoties, die neigen tot het kapen van ons geloof en gehoorzaamheid aan God, moeten wij ons waarschijnlijk op dezelfde manier gedragen in andere wettig maatschappelijke, godsdienstige of wetgevende omstandigheden. Mozes, de toekomstige farao, de man van het zwaard, moest opnieuw geboren worden, maar hij was nog niet klaar. Toekomstige bevrijders moeten eerst verlost worden van hun eigen haat in zich. Geestelijke "Chirurgie" was nodig om de lang opgebouwde haat tegen de Egyptische slavernij weg te snijden; Mozes had een nieuw hart

en een nieuwe geest nodig.

Het vuur

"De invloeden, die hem (Mozes) in Egypte omringd hadden, de liefde van zijn stiefmoeder, zijn hoge positie als kleinzoon van de koning, de verspillen van alle kanten, het gekunstelde, de sluwheid en de mysteriën van een valse godsdienst, de glans van de afgodendienst, de indrukwekkende grootheid van architectuur en beeldhouwkunst, dit alles had diepe indrukken nagelaten op zijn zich vormende geest en had tot op zekere hoogte, zijn gewoonten en karakter bepaald. Tijd, verandering van omgeving en gemeenschap met God konden deze indrukken wegnemen. Van de kant van Mozes zou het een strijd kosten, zoals hij nooit gekend had, om dwaling los te laten de waarheid te aanvaarden, maar God zou zijn helper zijn **in de strijd, die voor menselijke kracht te zwaar zou zijn.**" –*Patriarchen en Profeten*, blz. 218.

Als wij kijken naar de geschiedenis van Mozes, kunnen wij gemakkelijk zien, dat zijn leven was verdeeld in 40-jaar delen. Op de leeftijd van 40 was hij klaar om de wereld te regeren door de kracht van het zwaard. Hij was bereid zijn volk te bevrijden door menselijke kracht, maar was niet klaar om het volk van God te leiden uit de slavernij. De Voorziening achtte het noodzakelijk om nog eens 40 jaar aan te wijzen om Egypte uit het hart van Mozes te verwijderen.

"Dat was de ervaring, die Mozes opdeed gedurende zijn veertigjarige scholing in de woestijn. Om zo'n ervaring deelachtig te worden achtte de oneindige Wijsheid **de tijdsduur niet te lang en de prijs niet te hoog.**" –*Karaktervorming*, blz. 63.

De prijs

Rond de leeftijd van 80 jaar begreep Mozes eindelijk, dat hij de herder moest zijn, niet de krijgsman, alzo kreeg hij de opdracht van God met zo'n zachtmoedige en nederige geest, dat de Bijbel hem noemt 'zeer zachtmoedig, meer dan alle mensen, die op de aardbodem waren' (Numeri 12:3).

"Mozes dacht niet enkel aan God, maar **hij zag Hem**. Aanhoudend had hij God voor ogen. Nooit wendde hij zijn blik af van Zijn aangezicht.

Voor Mozes was geloof geen gissen; het was een werkelijkheid. Hij geloofde, dat God zijn leven in het bijzonder bestuurde; en tot in de kleinste bijzonderheden daarvan erkende hij Hem. Hij vertrouwde op God voor de kracht om elke verleiding te weerstaan." –*Karaktervorming*, blz. 63.

De leider

Het unieke van Mozes verscheen op het moment van grote afval: de aanbidding van het gouden kalf. Hij nam een duidelijk standpunt in tegen de zonde van zijn volk, toch woog hij de situatie af, toen zijn liefde voor hen hem uiteindelijk zou inspireren om te bidden, wat misschien wel het meest unieke gebed was, dat een sterveling ooit heeft geuit.

“Mozes ging het legerkamp binnen, begaf zich door het midden van de feestvierende menigte naar de afgod, greep die en wierp hem in het vuur. Nadien vermaalde hij hem tot poeder, en strooide dat in de beek, die afdaalde van de berg, waarna hij het volk ervan liet drinken. Op deze wijze werd waar-deloosheid getoond van de god, die zij vereerd hadden.” –*Patriarchen en Profeten*, blz. 285. Dit is, wat het betekent om standvastig te staan tegen de zonde. Het kan erg genadeloos lijken, maar dit was de juiste houding als gevolg van de oprechte liefde, die hij had voor hen als volk en zijn ijver voor de eer en heerlijkheid van God.

“Zowel liefde als gerechtigheid eisten, dat het oordeel op deze zonde (het aanbidden van het gouden kalf) zou volgen. God is de Bewaker van, maar ook de Heerser over Zijn volk. Hij verdelgt hen, die vasthouden aan hun opstand, zodat ze anderen niet naar de ondergang kunnen leiden...”

Het was te danken aan Gods barmhartigheid, dat duizenden moesten lijden, om te voorkomen, dat gerichten moesten uitgeoefend worden over miljoenen. Om velen te redden moest God enkelen straffen.” –*Patriarchen en Profeten*, blz. 288.

De stam van Levi had niet deelgenomen aan de afgodische aanbidding, en een aantal van andere stammen toonden hun berouw. “Een groot aantal echter, voornamelijk uit de gemengde schare, die aangespoord had om het gouden kalf te maken, volhardde koppig in hun rebellie. In de naam van ‘de Heere, de God van Israël’ beval Mozes nu aan hen, die aan zijn rechterhand stonden, om hun zwaard aan te gord en hen allen te slaan, die volhardden in de opstand. ‘En er vielen van het volk op die dag ongeveer drieduizend man’ (Exodus 32:28). Zonder acht te slaan op positie, verwantschap of vriendschap werden de aanvoerders in het kwaad gedood; maar allen, die berouw toonden en zich vernederden, werden gespaard.” –*Patriarchen en Profeten*, blz. 287.

Dit was het ‘rechtvaardige’ deel van Mozes’ karakteropbouw in opdracht van God. Daarna ging hij bemiddelen voor degenen, die schuldig waren, maar berouw hadden. ‘Gij hebt een grote zonde gezondigd’, zei hij, ‘doch nu, ik zal tot de Heere opklimmen; misschien zal ik een verzoening doen voor uw zonde’. Hij ging, en in zijn belijdenis voor God zei hij: ‘Och, dit volk heeft een grote zonde gezondigd, dat zij zich gouden goden gemaakt hebben. Nu dan, indien gij hun zonden vergeven zult! **Doch zo niet, delg mij nu uit Uw boek, dat Gij geschreven hebt**’ (Exodus 32:30-32).

Wat een gebed is dit! Al vele jaren hebben wij gewenst om ‘het lied van Mozes en het lied van het Lam’ te zingen, maar weinigen hebben de gedachte, van wat de bedoeling is van dit lied, begrepen, wat is de passie, wat de emotionele opdracht van ons hart is, als wij dit lied zullen zingen, en in welke mate dit lied de les zal weerspiegelen van onze

persoonlijke aardse reis en ervaring. Hebben wij gebeden, zoals Mozes, zeggende: ‘Heer, als u mijn zoon of mijn dochter niet terug brengt, als u de zonde van mijn volk, mijn gemeente niet vergeeft, als u hun berouw niet aanvaardt, dan: **‘doch zo niet, delg mij nu uit Uw boek, dat Gij geschreven hebt’?**’

Na persoonlijk deze geschiedenis onderzocht te hebben begreep ik voor mijzelf, dat niet elke man, die zichzelf een leider noemt, een echte leider is en niet iedereen kan een leider zijn. Wij neigen Mozes te zien als de man van het zwaard en Aäron, zijn bloedbroeder, als een wellevend man, ‘evenwichtig’, verstandig, gemakkelijk, populair bij het volk en met veel persoonlijke uitstraling. Maar waar was Aäron, toen Mozes pleitte ook voor zijn leven? Waar was hij in die positie om te zeggen: **‘doch zo niet, delg mij nu uit Uw boek, dat Gij geschreven hebt’?** Nu snap ik het! Gemakkelijke, gemakzuchtige Aäron, vergeleken met Mozes, hield van zichzelf, terwijl Mozes hield van zijn kudde. Aäron was bang voor zijn leven, Mozes niet; Aäron had geen zorg voor het volk van Israël; Mozes was bereid voor hen te sterven, dat was het verschil. Ik vraag de Heer Jezus vergeving ten behoeve van ons allemaal, want in alle voorbeelden, waarin wij in zo’n verdrietige, vernietigende positie kunnen zijn geweest als die van Aäron.

Aan de andere kant door de dagelijkse toewijding liet Mozes toe, dat God hem maakte tot wat hij was. Ben ik bereid hetzelfde te doen? De volmaakte werking tussen rechtvaardigheid en barmhartigheid vond een volmaakte balans in het leven van deze grote man van God. Naast Jezus Christus en de apostel Paulus (Romeinen 9:13) is hier een man, die bereid was om het lot om te wisselen met zijn volk. Zijn naam was Mozes, en dat is de reden, waarom wij het lied van Mozes en het lied van het Lam zullen zingen.

Het visioen

Na zoveel jaren van zwoegen met het opstandige, murmurerende, eigenzinnige volk werd Mozes overvallen door de fout van zijn volwassenheid. In een enkel moment van vermoeidheid was zijn geduld weg en de menselijke factor vergat de eer aan God te geven. De op leeftijd zijnde Mozes sloeg tweemaal op de rots. Het was alleen nodig om tegen de rots te spreken, maar door te slaan tartte hij eigenlijk het symbool van Christus. Door aldus de eer en de macht op zichzelf te richten onteerde Mozes de Schepper. Op één enkel punt, in een enkel geval, na zoveel jaren van gehoorzaamheid, beging Mozes een fout, die hem zijn toekomst in het beloofde land kostte. (Deuteronomium 3:23-26).

“De grote bestuurder der volken had gezegd, dat Mozes de vergadering van Israël niet in het beloofde land zou brengen, en de innige smeekbede van Gods dienstknecht kon dit vonnis niet herroepen. Hij wist, dat hij moest sterven. Toch was hij geen moment nalatig geweest in zijn zorg over Israël.

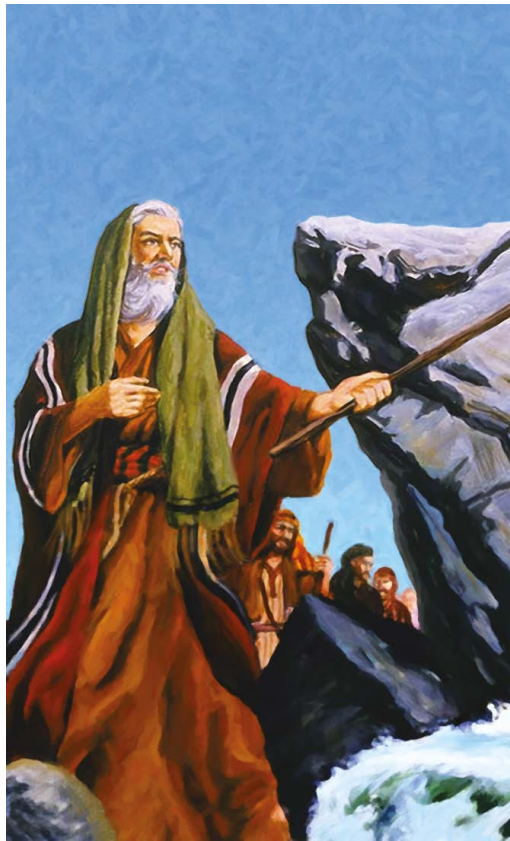
Getrouw had hij zijn best gedaan het volk voor te bereiden om de hun beloofde erfenis binnen te gaan.” –*Patriarchen en Profeten*, blz. 424.

Wat een leider, wetende, dat hij niet langer deel zou uitmaken van het ”Beloofde Land Project”! Nu had hij dit voorrecht voor zichzelf verloren, toch bewaarde hij nog steeds dezelfde zelfopofferende geest voor Israël. Hij schoof de schuld niet op iemand of op iets anders; hij vernederde zich zonder morren, aanvaardde zijn lot en gehoorzaamde God onvoorwaardelijk.

Het tweede grote gebed van Mozes’ leven werd uitgesproken voor hemzelf: ‘Laat mij toch overtrekken, en dat goede land bezien, dat aan gene zijde van de Jordaan is, dat goede gebergte, en Libanon!’ (Deuteronomium 3:25). De best mogelijke menselijke taal, de sterkste hartstocht, de meest intense en hartverscheurende smeekbede kwamen zeker tot uiting in elke ademtocht van dat gebed. Toch was het de eerste keer, dat Mozes het woord “NEEN” hoorde van Degene, die zijn beste Vriend, Raadgever, Advocaat en uiteindelijk zijn God was. Alle andere gebeden waren positief verhoord, alleen dit ene niet. Hoe pijnlijk was het voor hem, maar hij onderwierp zich nederig aan de stem, die zei: ‘Klim op ... de berg Nebo, ... en zie het land Kanaän, dat Ik de kinderen Israëls tot een bezitting geven zal. En sterf op die berg, waarheen gij opklimmen zult, en word vergaderd tot uw volken’ (Deuteronomium 32:49-50).

“Mozes had dikwijls het legerkamp verlaten op Gods bevel om met God te spreken; nu echter moest hij een heel andere weg gaan. Hij moest gaan om zijn leven terug te geven aan zijn Schepper. Mozes wist, **dat hij alleen zou zijn; geen aardse vriend zou hem in de laatste ogenblikken ter zijde staan.**” –*Patriarchen en Profeten*, blz. 425.

Maar onze God, die altijd een ontzagwekkende God en een geweldige God is, bewaarde de ultieme, meest liefdevolle les voor Zijn vriend Mozes voor het laatst. Wat mij in leed en aanbidding aan de voeten van Jezus bracht, was deze laatste les... Toen Jezus zei tegen Mozes, dat hij het beloofde land niet mocht binnengaan, kon Mozes niet voorbij het graf kijken. Hij had de hoop op de opstanding; hij wist, dat hij vergeven was, omdat zijn berouw bijna onmiddellijk kwam. God openbaarde hem, dat Hij hem vergaf, toch, met oude, vermoeide menselijke ogen,

kon Mozes alleen het einde van zijn leven zien. Een van de grootste toespraken, uitgesproken door een menselijke mond, was de afscheidstoespraak tegen zijn geliefde kudde. Er was geen tijd in het proces van de uittocht, dat Israël geluisterd zou hebben met zoveel respect, mededogen, jammerlijke spijt, medelijden en tranen voor hun leider als bij deze laatste slottoespraak van Mozes. Zij huilden; als zij iets voor hem hadden kunnen doen om hem bij zich te houden, dan zouden zij het gedaan hebben, zelfs zijn dode lichaam aanbidden, als dit mogelijk was. Er was geen tijd, dat Mozes nu meer gewaardeerd werd, maar Gods oordeel stond vast. De laatste omhelzing werd gegeven, de

laatste woorden gesproken. Zwaarbeladen met zorg voor zijn dierbaren, lusteloos en vermoeid, klom hij alleen de berg op.

Wat een medelevende herder! De gehele hemel aanschouwde deze gebeurtenis. O, als Mozes’ ogen geopend hadden kunnen worden voor een momentje, dan zou hij zijn geliefde VRIEND hebben gezien wandelend naast hem... Maar nee, hij moest de beker alleen drinken en nadenken onder de invloed van zijn Meester, over zijn verleden, heden en toekomstig leven.

Aan het einde breekt de liefde van God door de wolk van zijn geest, verbannend de duisternis en licht brengend in elke kamer ervan. Met de volledige kracht van Zijn goddelijke liefde openbaart de Heer aan Mozes de komende tijd, de grote strijd, het drama, dat zich uitstrekt tot de afsluiting van de geschiedenis, als hij ziet, dat Degene, Die de poorten van de Heilige Stad opent, Christus is! Wat een krachtig moment, wat een ontdekking! “Het is genoeg”, riep zijn hart uit, “Ik zal daar met Hem zijn”. Mozes zag, dat de eer, die Christus hem verleende, ver boven zijn verwachting was. Het aardse beloofde land verdween in het niet in vergelijking met het grote visioen, dat hij zag.

Zeker was Mozes één van de grootste helden van de Bijbel, tonend dat Jezus Christus de Verlosser der wereld was in alle aspecten van zijn leven, zich vereenzelvigende met het lijden van zijn volk, mededogend inzicht in hun behoeften en zwakheden. En uiteindelijk, de hemel is Jezus Christus, onze Verlosser, Hij is het doel, de beweegredenen van alles wat wij doen in dit leven en in het toekomstige leven.

ELIA, DE PROFEET VAN HERSTEL

door A. C. Sas

De toestand van Israël

In de tijd van koning Achab was het volk van Israël vreselijk afvallig. De koning speelde de leidende rol in die verschrikkelijke toestand. De Bijbel vertelt ons, dat 'Achab, de zoon van Omri, deed wat kwaad was in de ogen des Heeren, meer dan allen, die voor hem geweest waren. En het geschiedde, (was het een lichte zaak, dat hij wandelde in de zonden van Jeróbeam, de zoon van Nebat?), dat hij nog tot vrouw nam Izébel, de dochter van Eth-Baäl, de koning der Sidoniërs, en heenging, en Baäl diende, en zich voor hem boog. En hij richtte voor Baäl een altaar op, en in het huis van Baäl, dat hij te Samaria gebouwd had. Ook maakte Achab een bos; zodat Achab nog meer deed om de Heere, de God Israëls, tot toorn te verwekken, dan alle koningen van Israël, die vóór hem geweest waren' (1 Koningen 16:30-33).

Baäl werd aanbeden als de opperste godheid, de god van de vruchtbaarheid. De koning, priesters en profeten aanbaden allemaal deze valse god.

Wij hebben niet veel informatie over Elia voorafgaand aan zijn verschijning voor Achab. De Bijbel stelt hem plotseling voor als 'Elia, de Thisbiet'. Hij kwam uit Thisbe, een stad in het land van Gilead. Elia maakte geen speciale inleiding voor de koning; hij bracht hem gewoon de boodschap van de Heer. Vreemd was zijn boodschap: 'Zo waarachtig als de Heere, de God Israëls leeft, voor Wiens aangezicht ik sta, indien deze jaren dauw of regen zijn zal, tenzij dan naar mijn woord!' (1 Koningen 17:1).

En ja hoor, droogte en hongersnood volgden, en vanwege het tekort aan voedsel in het land leidde God de profeet om te wonen bij de beek Krith, in de buurt van de rivier de Jordaan, waar Hij hem beloofde te voeden. Hij stuurde hem brood en vlees om te eten, en voorzag water uit de beek voor hem om te drinken.

Al snel werd de droogte zo verschrikkelijk, dat zelfs de beek Krith opdroogde. Toen zond de Heer Elia naar het huis van een weduwe en haar zoon. Hem werd bevolen om de weduwe te vertellen haar allerlaatste beetje meel en olie te nemen om voor hem een kleine koek te maken, en daarna één voor zichzelf en haar zoon te bereiden. Het lijkt egoïsme te zijn om de weduwe te vragen om eerst voedsel te bereiden voor hem en dan voor zichzelf en haar zoon. Maar op deze manier werd zij beproefd. Door geloof gehoorzaamde zij, en de Heer verstrekke op wonderbaarlijke wijze het eten van haar huisgezin, totdat de droogte voorbij was. (Zie 1 Koningen 17:10-16).

Elia naar Achab gezonden

De droogte was zo vreselijk, dat er zelfs geen gras te vinden was voor de dieren om te eten. 'En de honger was sterk in Samaria' (1 Koningen 18:2). De koning was erg boos en riep om Elia, hem de schuld gevend van de heersende ramp, zo begroette hij hem met de bedekte beschuldiging: 'Zijt gij die beroerder van Israël' (vers 17). Gods boodschapper was niet bang of geschrokken, maar bestrafte de koning en zei: 'Ik heb Israël niet beroerd; maar gij en het huis van uw vader, daarmee, dat gij de geboden des Heeren verlaten hebt en de Baäls nagevolgd zijt' (vers 18).

De zonden van het volk berispen

Nu nam Elia het voortouw door de koning te zeggen om heel het volk en de profeten van Baäl bijeen te brengen bij de berg Karmel. "Het bevel werd gegeven door iemand, die in de tegenwoordigheid van Jehova scheen te staan; en Achab gehoorzaamde terstond, alsof de profeet de koning was en de koning een onderdaan." –*Profeten en Koningen*, blz. 90.

Toen zij de 450 profeten van Baäl, 400 profeten van het bos (1 Koningen 18:19) en het volk verzamelden, daagde Elia hen allemaal uit met een directe, indringende boodschap: 'Hoe lang hinkt gij op twee gedachten? Zo de Heere God is, volgt Hem na, en zo het Baäl is, volgt hem na! Maar het volk antwoordde hem niet een woord' (vers 21).

Het volk was vreselijk verward en zo verhard door ongehoorzaamheid, dat zij geen onderscheid

konden maken tussen de ware God en Baäl. Zij bleven stil.

“Niemand in die grote menigte durfde trouw te belijden aan Jehova. Als een duistere wolk had bedrog en blindheid zich over Israël gelegd. Deze fatale afval was niet eensklaps gekomen, maar geleidelijk als ze van tijd tot tijd nagelaten hadden acht te slaan op de woorden van waarschuwing en bestraffing, die de Heere hen had doen horen. Elke afwijking van het goed doen, elke weigering zich te bekeren had hun schuld vergroot en hen verder van de hemel verwijderd. En nu weigerden ze, in dit uur van crisis, om de zijde van God te kiezen.” –*Profeten en Koningen*, blz. 91.

Omringd door duizenden stond Elia moedig alleen. Toch waren hemelse engelen aan zijn zijde.
De profeten van Baäl het hoofd bieden

Elia daagde Het volk uit door zowel Jehova en de volgelingen van Baäl een kans te geven om de ware God te laten antwoorden door vuur te geven.

Als gevolg “uiterlijk trots en uitdagend, maar met vrees in hun schuldig hart, maken de valse priesters het altaar gereed, en leggen het hout en het offer daarop; dan beginnen hun bezweringen. Hun schrille kreten weergalmen tussen de bomen en de omringende hoogten, terwijl ze de naam van hun god aanroepen: ‘Baäl, hoor ons!’ (vers 26). De priesters scharen zich om het altaar, en onder springen en schreeuwen, terwijl ze hun haren uittrekken en zich snijden, smeken ze hun god om hulp.

De ochtend gaat voorbij, het wordt middag, en nog steeds is er geen teken, dat Baäl de kreten hoort van zijn misleide volgelingen. Er klinkt geen stem, geen antwoord op hun krijsende gebeden. Het offer wordt niet verteerd.

Terwijl zij bezig zijn met hun krankzinnige eredienst, trachtten de sluwe priesters gedurig middelen te bedenken om een vuur aan te steken op het altaar, zodat de mensen zullen geloven, dat het vuur van Baäl afkomstig is. Maar Elia let op elke beweging; en de priesters gaan door met hun zinloze vormendienst...

Ten slotte werden de priesters wanhopig; hun stemmen waren hees van het schreeuwen, hun kleding was bekleet met hun bloed. Ze deden nu hun waanzinnige kreten gepaard gaan met vreselijke verwensingen aan hun god, en Elia bleef nauwlettend alles gadeslaan; want hij wist, dat hij in stukken gescheurd zou worden, als de priesters op de een of andere wijze kans zouden zien het vuur aan te steken op hun altaar.

De avond nadert. De profeten van Baäl zijn uitgeput, radeloos. De een doet dit voorstel, de ander weer iets anders, tot ze ten slotte een eind maken aan hun pogen. Hun kreten en verwensingen worden niet langer gehoord. In wanhoop trekken ze zich terug van het strijdperk.” –*Profeten en Koningen*, blz. 92-93.

Het herstellen van het aanbidden van de ware God

“De tijd van het avondoffer is aangebroken en Elia roept het volk naderbij (vers 2). Als ze bevend naderen, gaat hij naar het verwoeste altaar, waar vroeger de God des hemels werd aanbeden, en herstelt het. Voor hem betekent deze steenhoop meer dan de prachtige altaren van het heidendom.

Door het herstellen van dit oude altaar openbaarde Elia zijn ontzag voor het verbond, dat de Heere met Israël had gesloten, toen ze de Jordaan waren overgestoken om het Beloofde Land binnen te trekken. ‘Elia nam twaalf stenen, naar het getal der zonen van Jakob... Hij bouwde met de stenen een altaar in de naam des Heeren’ (verzen 31-32).” –*Profeten en Koningen*, blz. 93-94.

Voordat Elia enig succes in zijn werk kon verwachten, voordat hij God kon vragen om zijn gebed te beantwoorden, moest hij herstelwerk uitvoeren. En dat deed hij. Hij herstelde het altaar van God, dat was afgebroken. Pas nadat dit herstel was voltooid, kon de regen worden verwacht.

“Toen het altaar gereed was, maakte de profeet een groeve eromheen, en, nadat hij het hout op het altaar had geschikt en het offer had gereedgemaakt, legde hij dit op het altaar, terwijl hij het volk opdracht gaf water te gieten over het offer en over het altaar. ‘Vult vier kruiken met water’, zei hij, ‘en giet ze uit over het brandoffer en over het hout. Daarna zeide hij: Doet het ten tweeden male. En zij deden het ten tweeden male. Daarna zeide hij: Doet het ten derden male. En zij deden het ten derden male, zodat het water rondom het altaar liep; zelfs de groeve vulde hij met water’ (verzen 33-35).” –*Profeten en Koningen*, blz. 94.

Elia hoefde niet urenlang te schreeuwen om een antwoord op zijn gebed te ontvangen. De Bijbel vertelt ons, dat zodra hij bad, vuur uit de hemel kwam en het offer verteerde. Zijn gebed was kort en bondig: ‘Antwoord mij, Heere, antwoord mij, opdat dit volk erkenne, dat Gij, o Heere, die God zijt, en dat Gij hun hart achterwaarts omgewend hebt. Toen viel het vuur des Heeren, en verteerde dat brandoffer, en dat hout, en die stenen, en dat stof, ja, lekte dat water op dat in de groeve was’ (verzen 37-38).

Terwijl de mensen getuigen waren van de machtige vertoning van Gods antwoord op het gebed van Elia, was hun reactie positief. ‘Toen nu het ganse volk dat zag, zo vielen zij op hun aangezichten, en zeiden: De Heere is God, de Heere is God’ (vers 39).

Na deze machtige vertoning van Gods kracht ‘zeide Elia tot hen: Grijpt de profeten van Baäl; dat niemand van hen ontkome. En zij grepen ze, en Elia voerde hen af naar de beek Kison, en slachtte hen aldaar’ (vers 40).

Een groot reformatiewerk was volbracht. Nu konden zij de zegeningen van de komende regen verwachten. Elia ging op naar de berg om te bidden, en

zijn geloof werd zwaar op de proef gesteld, toen hij vroeg om de komst van de regen. Zes keer bad hij en er was geen teken of aanwijzing van regen. De zevende keer kwam de knecht van Elia bij hem met het nieuws: 'Zie, een kleine wolk, als de hand van een man, gaat op van de zee' (vers 44).

Alle mensen waren blij te zien, dat de regen was gekomen, behalve Izébel de koningin. Een goddeloze vrouw, verhard in de zonde, zij reageerde met een bittere bedreiging om Gods profeet te vernietigen, net zoals hij de valse profeten had vernietigd.

Elia in de woestijn

Opnieuw werd het geloof van Elia getoetst. Hij vluchtte naar de woestijn, denkend, dat hij alleen was overgebleven als een aanbieder van de ware God. Nu wilde hij alleen maar sterven, dus vroeg hij de Heer om zijn leven te nemen. Vermoeid en uitgeput ging hij onder een jeneverbesboom slapen. Een engel kwam tot hem, maakte hem wakker en beval hem de gebakken koek te eten en te drinken uit de fles met water, die hij had meegebracht. Na het eten en drinken ging hij weer slapen. De engel verzocht hem voor de tweede keer te eten en te drinken, want zijn reis naar de berg Horeb zou erg lang zijn. Hij reisde veertig dagen om bij de berg van God te komen, en in de buurt van de berg ging hij in een spelonk in de woestijn, om veilig te zijn voor wilde dieren. God zond een engel en vroeg hem: 'Wat maakt gij hier, Elia?' De profeet herhaalde zijn klacht: 'Ik heb zeer geijverd voor de Heere, de God der heerscharen; want de kinderen Israëls hebben Uw verbond verlaten, Uw altaren afgebroken en Uw profeten met het zwaard gedood; en ik alleen ben overgebleven, en zij zoeken mijn ziel, om die weg te nemen' (1 Koningen 19:9-10).

De Heer gebod Elia uit de spelonk te komen. Een grote, sterke wind waaide, en daarna was er een aardbeving, toen een vuur. Maar de Heer was in geen van deze. Een stille, zachte stem werd wederom gehoord: 'Wat maakt gij hier, Elia?' De profeet herhaalde dezelfde klacht. Dat hij dacht, dat alles voorbij was en hij alleen trouw was overgebleven, en nu werd zelfs zijn leven bedreigd, de Heer openbaarde hem, dat niet alles voorbij was. Er waren nog 7.000 trouwe Israëlieten, die Baäl niet aanbaden.

Nu gebod de Heer Elia om terug te keren niet naar de Karmel, maar verder naar het noorden naar Damascus, en om een koning over Syrië te zalven, om een andere koning over Israël te zalven en om een profeet te zalven in om zijn plaats in te nemen. Het werk van God moest niet stoppen. Het moest doorgaan en zich uitbreiden.

Vergelijkingen tussen Elia en Johannes de Doper Elia

Elia was een groot profeet.

Elia onderwees in de woestijn.

Elia bestrafte de koning.

Koning Achab had een verkeerd huwelijk.

Izébel doodde de profeten van God.

Elia was ontmoedigd en teleurgesteld.

Elia was een hersteller, een hervormer.

Elia boekte vooruitgang in zijn dieet.

Elia werd bedreigd met de dood.

Johannes de Doper

Johannes de Doper was een groot profeet.

Johannes de Doper onderwees in de woestijn.

Johannes de Doper bestrafte de koning.

Koning Herodes was betrokken bij een verkeerd huwelijk.

Herodias veroorzaakte, dat Johannes de Doper werd gedood.

Johannes de Doper had twijfels.

Johannes de Doper was een hervormer.

Johannes de Doper was een vegetariër.

Johannes de Doper werd ter dood gebracht.

Vergelijkingen tussen Johannes de Doper en Gods overblijvend volk

Johannes de Doper

Johannes de Doper was een hersteller of hervormer.

Johannes de Doper was een vegetariër.

Johannes de Doper bereidde de weg voor de eerste komst van Jezus.

Johannes de Doper was eenvoudig gekleed.

Johannes de Doper noemde zonde bij zijn naam.

Johannes de Doper stierf voor het zeggen van de waarheid.

Gods overblijvend volk

Gods volk, zij zijn herstellende en hervormende.

Gods volk, zij zijn vegetariërs.

Gods volk zal de weg voor de wederkomst van Christus bereiden.

Gods volk kleedt zich eenvoudig.

Gods volk noemt zonde bij zijn naam.

Velen van Gods volk zijn martelaren voor Christus, verdedigend de waarheid.

Lessen uit het leven van Elia

Er zijn vele lessen, die wij kunnen leren uit het leven van Elia:

Het dieet van Elia was voortschrijdend. Eerst brood en vlees; dan brood, olie en water; en dan brood en water. Tegen de tijd, dat hij geschikt was om opgenomen te worden, nam hij deel aan het eenvoudigste dieet. Als wij ons door geloof voorbereiden voor de opname, zal de vooruitgang ook te zien zijn in onze gezondheidsgewoonten.

De profeet berispte onbevreesd koning Achab wegens zijn afvalligheid, zijn zich afkeren van de ware God, voor het zich overgeven aan afgoderij, en omdat hij een onrechtmatig huwelijk was aangegaan, en bovendien misleidde hij het volk.

Elia begreep, dat voor de regen kon komen, een werk van herstel moest worden volbracht. Ook voor de late regen zal worden uitgegoten, moet het werk van herstel of reformatie worden uitgevoerd en het volk van God moet bevonden worden zonder vlek, klaar voor de afsluiting van Gods werk op aar-

de en klaar voor de opname.

Wanneer, zoals Elia, Gods dienaren worden overstelpt met twijfels en ontmoediging, denkend dat er geen kans is om voorwaarts te gaan, wanneer zij van plan zijn om hun werk en dienst voor God te verlaten, komt de 'stille, zachte stem' bij hun oren met de vraag: 'Wat doet gij hier?' De stem fluistert iets als dit: "Ik zend u uit om te werken in Mijn wijngaard, maar wie zond u hierheen om u te verbergen voor uw roeping?"

De dienaren van God, vertegenwoordigd door Elia, kunnen weggenomen worden (zij kunnen ophouden met hun werk), maar het werk mag niet stoppen. Het zal doorgaan met anderen, totdat de hele aarde verlicht zal zijn met de tegenwoordige waarheid, de gerechtigheid van Christus, Zijn karakter weerspiegeld door Zijn trouwe volk. Met of zonder mij zal de verlossingsboodschap de einden van de wereld bereiken. Maar het is een grote eer en voorrecht om medewerkers van God te zijn! Er is maar één ding, dat zal blijven, en dat is, wat wij voor Jezus hebben gedaan. Heel de rest, de Filistijnen met al hun rijkdom aan wie onze talenten worden uitgeleend, zal vergaan. De zielen, die door onze inspanningen worden gered, zijn sterren, die geplaatst worden in onze kronen als beloning voor ernstig werken voor de Heer.

Johannes de Doper was de Elia, die moest komen en 'alles moest oprichten' (Matthéüs 11:12-14; 17:11). Hij berispte Herodes, die betrokken was bij een verkeerd huwelijk (Matthéüs 14:3-4), net zoals Elia koning Achab berispte, die ook een verkeerd huwelijk had. Johannes de Doper was een vegetariër, met een eenvoudig dieet, zoals Elia had voor zijn opname.

Het volk van God, dat wacht op de tweede komst van Jezus, wordt vertegenwoordigd door Elia

en Johannes de Doper. De Heer heeft verklaard: 'Ziet, Ik zend u de profeet Elia, eer dat die grote en die vreselijke dag des Heeren komen zal. En hij zal het hart der vaders tot de kinderen terugbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaders, opdat Ik niet kome en de aarde met de ban sla' (Maleáchi 4:5-6).

Gods overblijvend volk zal het werk van reformatie, of herstel, bevorderen: 'En die uit u voortkomen, zullen bouwen de oude verwoeste plaatsen; de fundamenten, van geslacht tot geslacht verwoest, zult gij oprichten; en gij zult genoemd worden: Die de bressen dicht, die de paden weer aanlegt, om te bewonen' (Jesaja 58:12).

"Zij, die de weg moeten bereiden voor de tweede komst van Christus, worden vertegenwoordigd door de trouwe Elia, zoals Johannes kwam in de geest van Elia om de weg te bereiden voor de eerste komst van Christus. Het grote onderwerp van de hervorming moet verontrustend zijn, en de publieke geest moet worden geroerd. Matigheid in alle dingen moet verbonden zijn met de boodschap, om Gods volk af te keren van hun afgoderij, hun hebzucht en hun buitensporigheid in kleding en andere dingen." –*Testimonies 3, blz. 62.*

"Christus wacht met hunkerend verlangen op de openbaring van Zichzelf in Zijn gemeente. Wanneer het karakter van Christus in Zijn volk volmaakt zichtbaar is, zal Hij komen om hen op te eisen als Zijn eigendom.

Het is het voorrecht van iedere christen niet alleen uit te zien naar de komst van onze Herre Jezus Christus, maar deze ook te verhaasten." –*Lessen uit het Leven van Alledag, blz. 37.*

Bent u bereid?

DANIËL, DE MORELE EN GEESTELIJK ONTWIKKELDE REUS

door R. Ionita

‘Weest gij dan volmaakt, gelijk uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is’ (Matthéüs 5:48).

“Hoger dan de hoogste menselijke gedachte kan reiken, is Gods ideaal voor Zijn kinderen. Godsvrucht, gelijken op God, is het doel, dat bereikt moet worden.” –*Karaktervorming*, blz. 18. Als wij het ideaal van de Heer voor ons overdenken, voelen wij ons geïntimideerd, ja hopeloos, ‘want wij hebben allen gezondigd en derven de heerlijkheid Gods’ (Romeinen 3:23). Kunnen wij op een dag dit ideaal bereiken? Kunnen wij een leven leiden van voortdurende groei, en niet alleen maar een reeks van ups en downs? (Romeinen 7:14-19).

Ja, door Hem, die een volmaakt leven uitleefde 33½ jaar lang, kunnen wij meer dan overwinnaars zijn! Zijn leven werd gegeven aan ons. Wij zullen niet gered worden door onze gehoorzaamheid, maar wij zullen gehoorzamen, omdat wij gered zijn, opgewekt met Hem in een nieuw leven, vernieuwd door Zijn Geest, nieuwe schepsels in Christus Jezus en bekleed met Zijn gerechtigheid! (Romeinen 6:4, 6, 8, 2 Korinthe 5:17).

De Heer geeft niet alleen het ideale, Hij giet overvloedig Zijn genade uit op ons en toont Zijn methoden en Zijn kracht, ook geeft Hij ons inspirerende menselijke voorbeelden in Zijn Woord.

“Het woord van God geeft niet alleen weer de grote principes van waarheid en plicht, die ons leven moeten leiden, maar het biedt ook, voor onze bemoediging, de geschiedenis van velen, die deze principes hebben toegelicht. De mensen, ‘van gelijke bewegingen als wij’ (Jakobus 5:17) hebben gevochten met de verleiding en overwonnen in de kracht van een almachtige Helper. Onder problemen, groter dan wij het hoofd moeten bieden, zijn de mensen trouw geweest aan de plicht en aan God.” –*The Review and Herald*, 7 november 1882.

De tweede alleen voor Jezus in karakter

Onder deze voorbeelden is er één, die schijnt tot de heerlijkheid van onze Heer op een heel bijzondere manier:

“Behalve het ene volmaakte Voorbeeld is er niet op de heilige pagina’s een enkel karakter beschreven waardevoller om mee te wedijveren dan dat van de profeet Daniël. Blootgesteld in zijn

jeugd aan alle verlokkingen van een koninklijk hof werd hij een man van onbuigzame rechtschapenheid en vurige toewijding aan God. Hij werd onderworpen aan de felle verleidingen van Satan, maar zijn karakter was niet weifelend, noch zijn weg veranderlijk. Hij was standvastig, waar velen toegeeflijk zouden zijn; hij was trouw, waar zij ontrouw zouden zijn; hij was sterk, waar zij zwak zouden zijn. Daniël was een ‘edele ceder van Libanon’.” –*The Review and Herald*, 7 november 1882.

‘Een edele ceder’ of ‘onbuigzame rechtschapenheid’ onder het onrustige Babylon, wat zou ons nu meer kunnen bemoedigen, nu wij binnenkort de storm van het toekomstige Babylon tegemoet moeten treden! Zo’n mooi leven, zo’n inspirerende ervaring! Van het overvloedige leven met zijn ouders, behorend tot de adellijke klasse in Jeruzalem, te worden geketend als een banneling naar Babylon; van de verwoesting van de slavernij naar de schittering van de koninklijke universiteit bij de paleizen en tempels van de keizer van de wereld; van de positie van het leiden van het hele rijk naar de leeuwenkuil, scheen deze man voor zijn God en geen middel van de vijand kon hem aan het wankelen maken! Nederig, edel, met een briljant verstand, vlekkeloos dienend zijn onderdrukkers en zijn geliefde Heiland, een keizerrijk regerend en toch nooit zijn gewijde tijd missend, werd Daniël’s leven een bemoediging voor vele generaties.

“Zou dat geloof, die rechtschapenheid en toewijding van de profeet Daniël nu in de harten van Gods volk mogen wonen. Nooit waren deze edele kwaliteiten meer nodig in de wereld dan nu.” –*The Review and Herald*, 7 november 1882.

Hoe kon deze man ‘van gelijke bewegingen als wij’ onder zulke zware omstandigheden slagen? Als wij zijn motivatie begrijpen, kunnen wij geïnspireerd worden om dezelfde principes na te volgen, dezelfde geestelijke middelen gebruiken in ons eigen leven en dezelfde resultaten verwachten. Laten wij dus biddend enkele aspecten van Daniëls leven onderzoeken:

Het fundament

Voor de Burj Khalifa, het hoogste kunstmatige bouwwerk in de wereld van vandaag, staande op 829,8 meter (2,716,5 voet), de fundering van 45.000 kubieke meter, met een gewicht van 110.000 ton, vertegenwoordigt ongeveer 1/7 van de totale hoeveelheid beton, dat gebruikt is voor het hele gebouw. Het is waar dat de bezoekers over het algemeen alleen het ‘zichtbare’ deel van de toren bewonderen, niet het 50 meter begraven fundament. Maar wie kan aan het grote belang van een dergelijk fundament twijfelen?

Hoe zit het dan met het fundament van het karakter, dat Daniël bezat, “een morele reus” (*My Life Today*, blz. 20), het beste naar voren gebracht in de Bijbel na Jezus? Hoe kon hij het vertrouwen winnen van ongeveer tien keizers als de beste minister, die een vreemdeling was, ja, een slaaf?

“In zijn jeugd was hij (Daniël) door zijn ouders tot de strengste matigheid aangespoord. Zij hadden hem geleerd **de wetten der natuur** in al zijn gewoonten **te gehoorzamen**. En hij wist, dat eten en drinken een grote invloed op zijn geestelijke, lichamelijke en zedelijke karakter uitoefenden, en dat hij aan de Heere rekenschap moest geven van zijn bekwaamheden. Hij beschouwde ze daarom alle als een gave van God, welke hij door generlei handelwijze mocht beschadigen. **De gevolgen van deze opvoeding waren, dat de geboden Gods** in zijn hoofd en in zijn hart **gegrift waren**.” –*Geluk en Gezondheid*, blz. 23-24.

Bij de Babylonische belegering van Jeruzalem werden Daniëls aardse rijkdom en sociale status plotseling weggerukt door onmiddellijke slavernij. Maar zijn koninklijke, geestelijke rijkdom zou nooit weggenomen worden, een begrip van zelfbeheersing en een diep gevoel van verantwoordelijkheid, van verantwoording aan God voor al zijn talenten. Deze edele jongere en zijn drie vrienden begrepen al vroeg in het leven, dat er slechts één mogelijk fundament is (1 Korinthe 3:11), breed, groot, eeuwig, en zij waren meteen vastbesloten hun leven erop te bouwen!

“Deze (ouderlijke) opvoeding was voor Daniël en zijn vrienden een bescherming tegen de ontaardende invloeden van het hof te Babel. Groot waren de verzoeking, die hen omringden aan het

verdorven en luxueuze hof, maar zij bleven onbesmet. Geen macht of invloed kon hen ertoe brengen de beginselen, die ze al vroeg hadden geleerd door een studie van Gods Woord en werk, prijs te geven.” –*Profeten en Koningen*, blz. 290. Het getrouwe werk, gedaan door Godvrezende ouders, had onmetelijke gevolgen, niet alleen tijdelijke, maar eeuwige. Het volk van Israël maakte moeilijke tijden mee. Ongehoorzaamheid en afgoderij hadden rampspoed over de hele natie gebracht. Maar deze gezinnen was het gelukt om dingen op hun juiste plaats te zetten in hun huiselijk leven, hun eerste belangen bij te stellen. Dit geeft ons hoop voor onze tijd.

De pilaren

De stevige wortels, in hun kindertijd geplant, brachten hun gezegende gevolgen. Daniël en zijn vrienden zouden geredeneerd kunnen hebben, dat vanwege hun moeilijke omstandigheden het niet verstandig zou zijn tegen de wil van de koning in te gaan en daardoor hem te beledigen en hun leven in gevaar te brengen, ervan uitgaande dat een lichte afwijking van gehoorzaamheid aan Gods verordeningen geen gevolg zou hebben gehad.

“Maar Daniël aarzelde niet. **Gods goedkeuring was hem meer waard** dan de gunst van de machtigste aardse vorst, **meer zelfs dan zijn leven. Hij nam zich voor standvastig te zijn** in zijn oprechtheid, wat de gevolgen ook mochten zijn.” –*Profeten en Koningen*, blz. 290.

Aan de andere kant, waarom zijn er nu zoveel van Gods kinderen, die weifelen als kleine trekkoppen naar de grillen van de vijand? “Om hun eigen wil, hun gekozen voorwerpen van genegenheid of uitoefening op te geven vereist een offer, waar zij over aarzelen en wankelen en terugkeren... Zij willen het goede, zij doen enige moeite om het te verkrijgen; maar zij kiezen het niet; zij hebben geen vast doel om dat veilig te stellen ten koste van alles.” –*God's Amazing Grace*, blz. 225.

In Daniëls leven was vastberadenheid de sleutel (Daniël 1:8). Gods eer, de heerlijkheid van Zijn naam was hem dierbaarder ‘dan zijn leven’! De mensheid kan niet door het gebruik van de wil zelfbeheersing beoefenen en de stormen van hartstocht in het hart het zwijgen opleggen. Niemand kan het doen. Maar wij kunnen kiezen om onze wil te onderwerpen aan de wil van onze Heilige Vader, en dan wordt onze wil almachtig! (*Our High Calling*, blz. 298). Door Gods genade ‘kunnen wij alle dingen’! (Filippenzen 4:13). Deze kracht, deze sterkte is te zien in de levens van de geloofshelden, en het leven van Daniël schijnt vanaf de top van de lijst.

Voortdurende groei brengt voortdurende inspanning met zich mee

Daniël begon goed, met het juiste doel en een onwankelbare vastberadenheid. Zou hij dezelfde lijn blijven volgen? ‘Maar eenieder zie toe, hoe hij daarop bouwt’ (1 Korinthe 3:10). Hebben niet vele

anderen, die goed begonnen zijn, later ervaren in de strijd des levens, dat mislukking een deel is van de menselijke benarde toestand? Hier is de bepalende factor:

“Het karakter komt niet door toeval. Het wordt niet bepaald door een uitbarsting van woede, een stap in de verkeerde richting. Het is de herhaling van de handeling, die ervoor zorgt, dat het een gewoonte wordt, en vormt het karakter ten goede of ten kwade. Goede karakters kunnen alleen gevormd worden **door volhardende, onvermoeibare inspanning**, door het verbeteren van elk toevertrouwd talent en bekwaamheid tot de heerlijkheid van God... Als de jeugd nu zou staan, zoals Daniël stond, moesten zij **elke geestelijke zenuw en spier in beweging zetten**. De Heer verlangt niet, dat ze nieuwelingen zullen blijven. Hij wil, dat zij het allerhoogste punt bereiken. Hij wil, dat zij de allerhoogste sport van de ladder bereiken, opdat zij er zo vanaf in het koninkrijk van God stappen.” –*The Youth's Instructor*, 27 juli 1899.

Deze wens van God was overvloedig vervuld in Daniëls leven. Onvermoeibare inspanning, de dagelijkse verbetering van elke gave bracht hem ‘van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest’ (2 Korinthe 3:18). “Hoewel **Daniël een mens was van gelijke bewegingen als wij**, toont de pen van de inspiratie hem als met een **foutloos karakter**. Zijn leven heeft ons een helder voorbeeld gegeven, van wat de mens kan worden, ook in dit leven, als hij God tot zijn kracht zal maken en verstandig de voorrechten en mogelijkheden binnen zijn bereik verbeteren.” –*The Signs of the Times*, 4 november 1886.

Beginsels

Wat is het recept voor een foutloos karakter? Wat maakt deze mensen zo verschillend van de meerderheid? Hier is het antwoord: “De Bijbel leert mensen **te handelen uit beginsel**; en wanneer wij met succes kwade invloed weerstaan, versterken wij dit beginsel, dat is aangevallen. Het louter bezitten van talent is geen garantie voor bruikbaarheid of geluk in het leven. **Goede beginsels zijn de enige basis van echt succes.**” –*The Review and Herald*, 25 september 1883.

Precies hetzelfde wordt duidelijk geopenbaard in het leven van Daniël: “Hoewel hij (Daniël) was omringd met wantrouwen en achterdocht en zijn vijanden een valstrik voor zijn leven legden, handhaafde hij toch een rustig en opgewekt vertrouwen in God, **nooit een keer afwijkend van dit beginsel.**” –*The Signs of the Times*, 4 november 1886.

“Uit de geschiedenis van Daniel kunnen wij leren, dat een strikte naleving van de eisen van God een zegen zal blijken, niet alleen in het toekomstige,

onsterfelijke leven, maar ook in het tegenwoordige leven. **Door geestelijke beginsels kan men triomferen** over de verleidingen van Satan en de listen van goddeloze mensen, ook al kost het hen een groot offer. Wat als Daniël een compromis had gesloten met deze heidense heersers en zijn God verloochend had? Wat als hij bij het betreden van het hof had toegegeven aan de druk van de verleiding, door te eten en te drinken zoals gebruikelijk was onder de Babyloniërs? Dat één verkeerde stap waarschijnlijk geleid zou hebben tot andere, totdat zijn verbinding met de hemel verbroken was, hij zou zijn weggevoerd door de kracht van de verleiding. Maar terwijl hij zich vastklampte aan God met onwankelbaar, biddend vertrouwen, kon hij niet verlaten worden. De **goddelijke bescherming is plechtig beloofd aan degenen, die deze zoeken**, en God kan Zijn Woord niet vergeten.” –*The Signs of the Times*, 4 november 1886.

Dit betekent, dat Christus, de eeuwige Rots, niet alleen het Fundament was, Hij was de Pilaar, de Hoeksteen, het Dak, het Begin en het Einde. Hij was de Zekerheid voor een vlekkeloos, succesvol leven. Door de gelovige toepassing van Zijn Woord in het dagelijks leven, door zich aan Hem vast te klampen zoals Daniël deed, kan een gelovige zegevieren over ieder punt in zijn of haar leven!

Dit is de wonderbare belofte voor u en voor mij, ook nu: “**In evenwicht blijvend door geestelijke beginsels kunt u iedere hoogte beklinnen**, die u wilt. Wij zouden blij zijn om u te zien stijgen tot de edele hoogte, die God wil, dat u die zal bereiken.” –*Fundamentals of Christian Education*, blz. 83.

Gemeenschap met de Almachtige

Hoe kan het, dat de kinderen van zo’n oneindige God minder dan overwinnaars zijn in de strijd des levens? Of nog erger, om beschaamd, verworpen, verloren te zijn? Helaas, dit is omdat God Zijn kinderen eert en hun vrijheid respecteert in het niet vragen om Zijn hulp! Hoe droevig is het voor Hem om hun te moeten vertellen: ‘Gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven moogt hebben’ (Johannes 5:40).

“Daniël werd zwaar beproefd; maar **hij over-**

won, omdat hij een nederige en biddende geest had.” –*The Signs of the Times*, 4 november 1886.

“Daniël was een man van gebed en God gaf hem wijsheid en standvastigheid om elke invloed te weerstaan, die samenspande om hem te trekken in de valstrik van onmatigheid. Ook in zijn jeugd was hij een morele reus in de kracht van de Almachtige.” –*My Life Today*, blz. 20. Hoe voelt een ‘morele reus’ zich innerlijk? ‘Want als ik zwak ben, dan ben ik machtig’ (2 Korinthe 12:10), wijd geopend staan de vensters van het hart voor de Bron van alle kracht, wijsheid en troost. Hij of zij heeft twijfel in het ik en vertrouwt volledig de Machtige. Met een nederige geest vraagt hij of zij om licht van de hemel en ontvangt het. De apostel Paulus zei: ‘Ik bedwing mijn lichaam, en breng het tot dienstbaarheid’ (1 Korinthe 9:27). De kracht van God wordt vrijgegeven aan zo iemand. Een morele reus is een persoon van het gebed, want dit is “het ademen van de ziel. Het is het geheim van geestelijk sterk zijn.” –*Boodschap aan Jonge Mensen*, blz. 234. Bidden was een dagelijkse werkelijkheid in Daniëls leven. Verbazingwekkend, zelfs zijn vijanden beseften dit van hem, toen zij een plan maakten om hem in de leeuwenkuil te gooien. (Daniël hoofdstuk 6).

“Daniël kende de waarde van verbinding met God” (–*The Signs of the Times*, 4 november 1886), en hij verbergt het niet om zijn leven te beschermen tegen de afgunstige mensen. Niets kon hem ervan scheiden! (Romeinen 8:35-39).

“Door de morele moed van deze ene man (Daniël), die koos, ook met de dood voor ogen, om een juiste weg te nemen in plaats van een politieke; Satan was verslagen en God geëerd. Want de bevrijding van Daniël van de kracht van de leeuwen was een treffend bewijs, dat Het Wezen, dat hij aanbad, de ware en levende God was.” –*The Signs of the Times*, 4 november 1886.

De grote kleine dingen

Voor God is er niets van weinig belang; zo ook met zijn geliefde kind: “Het geheim van de kracht van Daniël werd gevonden in zijn gewetensvolle aandacht voor, wat de wereld dingen van ondergeschikt belang zou noemen.” –*The Signs of the Times*, 25 mei 1891. Noch in zijn toewijding drie keer per dag, noch in de kleine dingen of de grote zaken van het rijk had hij onvolwaardig beschouwd, geen ding als onbelangrijk! Zijn vijanden konden, na zorgvuldig onderzoek van zijn gehele bediening, geen enkele nalatigheid vinden, geen enkele smet!

Een nederig kanaal van licht

Daniël werd een bewaarder van Gods Geest ‘een voortreffelijke geest was in hem’ (Daniël 6:4). Door verbondenheid, door aanschouwen, wordt een mens veranderd. (*Lift Him Up*, blz. 266). Verbaasd zagen de koningen de hemelse tegenwoordigheid in Daniëls leven, ‘in wie ook de geest der heilige goden is!’ (Daniël 4:8). “Daniël waardeerde zijn menselij-

ke bekwaamheden, maar hij verliet er zich niet op. Zijn vertrouwen rustte op de kracht, die God allen, welke met ootmoed zich geheel aan Hem overgeven, beloofd heeft.” –*Geluk en Gezondheid*, blz. 23.

Daniël genoot niet zelfzuchtig van de voorrechten van zijn bestuursfunctie, trots op zijn verdiensten (*Selected Messages* 3, blz. 353), terwijl Gods volk in gevaar was. Hij vereenzelvigde zijn belangen met die van hen, zijn toestand met die van hen, bemiddelde voor zichzelf en voor hen (Daniël 9). Inderdaad, deze ‘zeer gewenste man’ (Daniël 10:11), zoon van een mens, weerspiegelde nauwkeurig het Volmaakte Voorbeeld. Hij ontwikkelde voortdurend zijn geestelijk inzicht ‘met vasten en zak en as’ (Daniël 9:3), ‘zijn geest was doorstoken en de inzichten zijns hoofd verschrikten hem’ (Daniël 7:15), op zoek naar ‘het verstaan ervan’ (Daniël 8:15). En kostbaar waren de schatten van het licht, die hem geopenbaard werden voor de donkere eeuwen, die zouden komen.

Lessen voor u en mij

Nu is het onze tijd!

“Leg beslag op de beloften van God. De Heer zal alles voor u doen, wat Hij deed voor Daniël, als u zult samenwerken met Hem, zoals Daniël deed. U kunt overwinnaars zijn door nederig, oprecht vertrouwen in uw Verlosser.” –*Gospel Workers* (1892), blz. 239.

“Houd stand als een Daniël, die trouwe staatsman, die zich door geen enkele verzoeking liet verderven. Stel Hem, die u zo heeft liefgehad, dat Hij Zijn leven heeft gegeven om uw zonden weg te doen, niet teleur. Hij zegt: ‘Zonder Mij kunt gij niets doen’ (Johannes 15:5). Denk hieraan. Als u fouten hebt gemaakt, zult u beslist de overwinning behalen, als u deze fouten inziet en ze beschouwt als waarschuwingsborden. Op deze wijze verandert u een nederlaag in een overwinning. U stelt de vijand teleur en vereert uw Verlosser.” –*Lessen uit het Leven van Alledag*, blz. 201-202.

“Durf een Daniël te zijn, durf alleen te staan! Heb moed om het goede te doen.” –*Temperance*, blz. 189.

“Daniël werd beschouwd als bijzonder, en iedereen, die God tot Zijn raadsman maakt, en die Hem zoekt in eenvoud des harten, zal beschouwd worden als bijzonder door de wereld. Maar dit is het geloof, dat wij nodig hebben, dit is het leven, dat wij moeten hebben.” –*The Signs of the Times*, 4 november 1889.

‘De leraars nu zullen blinken, zoals de glans van het uitspanse; en die er velen rechtvaardigen, gelijk de sterren, altoos en eeuwig’ (Daniël 12:3). Zult u één van hen zijn? De prijs is betaald, de overwinning behaald! De beslissing, de plechtige beslissing om te schitteren is aan u! Schijn met levendige helderheid, schijn voor de Heer! Amen!

EEN ZEGEVIEREND LEVEN LEVEN

door D.P. Silva

Het mensdom was geschapen om Gods karakter te weerspiegelen en om de Maker te verheerlijken. Ons leven zou in volle harmonie zijn met de wil van God. Adam en Eva voldeden aan alle voorwaarden om Gods doel in hun bestaan te vervullen. En zolang zij hun onderworpenheid handhaafden en gehoorzaam waren aan het goddelijke woord, waren zij volmaakt gelukkig in Eden.

In Genesis 3 vinden wij het begin van het hele drama van de mensheid. Eva was apart van haar man en ging een gevaarlijke dialoog aan met de vijand van zielen. Satan gebruikte al zijn listigheid om Eva te vleien, en beloofde haar de mogelijkheid om aan God gelijk te zijn, hetzelfde idee had de aartsvijand al in de hemel gebruikt. Dit is een welbekende geschiedenis.

Eva volgde de suggestie van de duivel op en werd misleid om tegen Gods specifieke aanwijzingen in te gaan. Zij at van de verboden vrucht en gaf deze ook aan Adam. “Adam werd niet misleid door de slang zoals Eva, en het was onvergeeflijk in Adam om Gods duidelijke gebod zo onbezonnen te overtreden. Adam was aanmatigend, omdat zijn vrouw had gezondigd. Hij kon niet zien, wat Eva zou overkomen. Hij was verdrietig, bezorgd en verleid. Hij luisterde naar Eva, die vertelde wat de slang had gezegd, en zijn standvastigheid en rechtschapenheid begonnen te wankelen. Twijfels kwamen in zijn gedachten met betrekking tot de vraag of God het wel zo bedoelde, als Hij gezegd had. Hij at vlug de verleidelijke vrucht.” – *Confrontation*, blz. 86. Beiden werden toen verdreven uit de Hof van Eden om een heel ander leven te leiden.

Toen het paar de woorden van Satan aannamen, werden zij vrienden van de duivel en vijanden van hun Schepper. Nu was hun natuur verdorven geworden en hadden zij niet langer kracht om Gods wil te doen. Zij vroegen de Heer, of zij in hun paradijs van gelukzaligheid mochten blijven en beloofden, dat zij gehoorzaam zouden zijn aan Zijn woord, maar de Heer zei hun, dat, als zondige wezens zich afscheidten van Hem, zij niet langer het voorrecht hebben om in Eden te zijn, waar zij toegang zouden hebben tot de boom des levens.

Maar in Zijn grote barmhartigheid gaf God hun hoop hersteld te worden door Zijn genade. In Genesis 3:15 zei God tot Satan, die de slang had gebruikt als medium om het paar te misleiden: ‘Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar zaad; dat zal u de kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen’.

In deze goddelijke verklaring maakte God duidelijk, dat de mensheid aan Satan onderworpen was geworden, en het mensdom de vindingrijkheid van de Heer nodig had om deze verdrietige werkelijkheid te veranderen. God zou ‘vijandschap zetten’ tussen Satan en degene, die zich wilde onderwerpen aan de Heer. Bovendien beloofde Hij ook een Verlosser te zenden, ‘het zaad van de vrouw’, Jezus Christus, die zou komen vrij van zonden, vrij van zondige, menselijke neigingen om Satan te overwinnen, de verloren heerschappij te herstellen en berouwvolle zondaren terug te brengen om weer in harmonie met God te leven.

Te zijner tijd nam Christus de menselijke natuur aan, leefde een volmaakt leven in volledige harmonie met God. Hij stierf aan het kruis op Golgotha om de straf te voldoen, die ieder menselijk wezen schuldig was. Toen stond Hij op en steeg op naar de hemel en bemiddelt nu voor ons. Door Zijn volmaakte en rechtvaardige karakter, dat toegerekend wordt aan de berouwvolle zondaren, gaf Christus de mensheid alle genade, die nodig is om een zegevierend leven in harmonie met God te leven. De mensheid was geplaatst op een niveau, waar, in verbinding met de Heer, het nu mogelijk is om de wereld, het vlees en de duivel te overwinnen.

In dit proces hebben wij de genade van Christus in ons bereik, welke geopenbaard is in Zijn Woord. Ook hebben wij de kracht van de Heilige

Geest, die ons verleend wordt met de tijdige hulp van de hemelse engelen en de samenwerking van de gelovigen in Gods gemeente.

De belangrijkste conditie, noodzakelijk voor ons om overwinnaars te worden, wordt gevonden door een verbinding met de Heer door geloof in de verdiensten van Christus.

“De zondige mens kan hoop en gerechtigheid alleen in God vinden, en geen mens is rechtvaardig niet langer dan dat hij geloof heeft in God en een levendige verbinding houdt met Hem.” –*Testimonies for Ministers*, blz. 367.

Een persoonlijke ervaring met Christus

Christus nodigt alle zondaars uit om Zijn trouwe volgelingen te zijn. In Matthéüs 11:28-30 vinden wij Zijn uitnodiging en de voorwaarden, waarop wij overwinnaars kunnen zijn. Jezus zegt: ‘Komt herwaarts tot Mij allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven. Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht’.

Samen gevat hebben wij een uitnodiging, een belofte en de voorwaarden om overwinnaars te zijn.

‘Komt herwaarts tot Mij allen’.

‘Ik zal u rust geven’.

‘Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat ik zachtmoedig ben en nederig van hart’.

‘En gij zult rust vinden voor uw zielen’.

Alle mensen zijn uitgenodigd om Christus aan te nemen. Niemand is uitgesloten van Zijn uitnodiging. ‘Want also lief heeft God **de wereld** gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat eenieder die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe’ Johannes 3:16.

In Matthéüs 16:24 Herhaalt Christus de uitnodiging en geeft de voorwaarden:

‘Zo iemand **achter Mij wil** komen, die **verloochene zichzelf**, en **neme zijn kruis op**, en **volge Mij**’.

In dit korte Bijbelvers vinden wij vier basisstappen voor de weg der verlossing:

‘Zo iemand wil’. Wij moeten beslissen om Christus te volgen door zelf te kiezen. Niemand wordt gedwongen dat te doen. Christus neemt alleen een gewillig hart aan. Maar mensen, als slaven van de zonde, hebben geen kracht of de wil om Christus te volgen. Dan geeft God, door Zijn wonderbare genade, ons de wil en kracht om naar Hem te gaan en Hem te volgen, als wij bereid zijn om gewillig gemaakt te worden. ‘Want het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen’ (Filippensen 2: 13).

‘Die verloochene zichzelf’. Wij kunnen Christus niet volgen en tegelijkertijd de stem van een zelfzuchtig hart volgen.

Weer, door de genade van God en de invloed van de Heilige Geest, ontvangen wij kracht om onze

eigen verdorven wil te verloochenen en Zijn wil aan te nemen.

‘En neme zijn kruis op’. Christus spreekt niet over Zijn kruis. Alleen Hij kon Zijn kruis opnemen. Wij moeten aannemen, wat Hij voor ons heeft gedaan door Zijn kruis en ons kruis op te nemen, onze eigen zondige verlangens en neigingen kruisigen. De apostel Paulus verklaart: ‘Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onze Heere Jezus Christus; door Wie de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld’ (Gelaten 6:14). ‘Ik ben met Christus gekruisigd; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof van de Zoon van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft’ (Gelaten 2:20). ‘Ik sterf alle dagen, het welk ik betuig bij onze roem, die ik heb in Christus Jezus, onze Heere’. ‘Maar ik bedwing mijn lichaam, en breng het tot dienstbaarheid, opdat ik niet enigszins, daar ik anderen gepredikt heb, zelf verwerpelijk worde’ (1 Korinthe 15:31; 9:27).

‘En volge Mij’. Door Gods Woord te bestuderen kennen wij Christus, en door Zijn reddende genade kunnen wij Zijn voorbeeld van voortdurende verbinding met God navolgen, totale onderworpenheid, en gehoorzaamheid aan Zijn wil, maar ook overwinning over Satan en zonde.

De wereld overwinnen

In zijn voorbede vroeg Christus van Zijn Vader voor Zijn volgelingen: ‘Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart van de boze’ (Johannes 17:15).

In Gods wijsheid en doel moeten wij in deze wereld leven tot de tweede komst van Christus. Maar wij moeten niet verontreinigd worden door de zonden, gewoonten en gebruiken van de wereld. Door Paulus zegt God ons, dat wij ons moeten afscheiden van hen, die staan onder de heerschappij van deze wereld.

‘Trekt niet een ander juk aan met de ongelovigen, want wat heeft de gerechtigheid gemeen met de ongerechtigheid, en wat gemeenschap heeft het licht met de duisternis? En wat samenstemming heeft Christus met Belial, of wat deel heeft de gelovige met de ongelovige? Of wat samenvoeging heeft de tempel Gods met de afgoden? Want gij zijt de tempel van de levende God; gelijk God gezegd heeft: Ik zal in hen wonen en Ik zal onder hen wandelen; en Ik zal hun God zijn, en zij zullen Mij een volk zijn. Daarom gaat uit het midden van hen, en scheidt u af, zegt de Heere, en raakt niet aan wat onrein is, en Ik zal u aannemen. En Ik zal u tot een Vader zijn, en gij zult Mij tot zonen en dochters zijn, zegt de Heere, de Almachtige’ (2 Korinthe 6:14-18).

Wij zien deze overwinning over de wereld in het leven van Johannes de Doper bijvoorbeeld. “Zijn leven was zo onzelfzuchtig, gekenmerkt door eenvoud en zelfverloochening. Zijn leer, vermaningen

en bestraffingen waren vurig, oprecht en moedig. In zijn werk wendde hij zich niet links of rechts om naar gunsten en toejuichingen van anderen te dingen. Hij streefde niet naar wereldse eer of wereldse waardigheid, maar was nederig in hart en leven en maakte geen aanspraak op eer, waar hij geen recht op had.” –*Bijbelkommentaar*, blz. 370-371.

Johannes, de apostel der liefde verklaart: ‘Want al wat uit God geboren is, overwint de wereld; en dit is de overwinning, die de wereld overwint, namelijk ons geloof. Wie is het, die de wereld overwint, dan die gelooft, dat Jezus is de Zoon van God?’ (1 Johannes 5: 4-5).

Het vlees overwinnen

In Galaten hoofdstuk 5 staat: ‘Want het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees; en deze staan tegen elkander, also dat gij niet doet, hetgeen gij wildet’ (vers 17).

Dan beschrijft Paulus het werk van het vlees: ‘De werken van het vlees nu zijn openbaar; welke zijn overspel, hoererij, onreinheid, ontuchtigheid, afgoderij, venijngeving, vijandschappen, twisten, afgunstigheden, toorn, gekijf, tweedracht, ketterijen. Nijd, moord, dronkenschappen, brasserijen, en dergelijke; van welke ik u tevoren zeg, gelijk ik ook tevoren gezegd heb, dat die zulke dingen doen, het koninkrijk Gods niet zullen beërven’ (verzen 19-21).

De Nieuwe Vertaling van 2004 drukt de waarschuwing tegen deze praktijken in hedendaagse termen als ontucht, zedeloosheid en losbandigheid, afgoderij en toverij, vijandschap, tweespalt, jaloezie en woede, gekonkel, geruzie en rivaliteit, afgunst, bras- en slemppartijen en nog meer van dat soort dingen.

Maar dan gaat Paulus verder met het beschrijven van het gezegende tegengestelde: ‘Maar

de vrucht des Gestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid. Tegen de zodanigen is de wet niet’ (Galaten 5:22-23).

Na de beschrijving van de werken van het vlees en de vruchten van de Geest geeft de apostel ook de sleutel van de overwinning in het christelijke leven: ‘Maar die van Christus zijn, hebben het vlees gekruisigd met de bewegingen en begeerlijkheden. Indien wij door de Geest leven, zo laat ons ook door de Geest wandelen’ (verzen 24-25).

“Zij, die een wedstrijd van lichamelijke kracht aangaan om een vergankelijke prijs, beseffen de noodzaak zich strikt te onthouden van elke toegeliefte, die de lichaamskrachten zou verzwakken...

Hoeveel te meer moeten zij, die aan een evangeliewedstrijd deelnemen, zich onthouden van alle vleselijke lusten, die strijd voeren tegen de ziel. Zij moeten altijd matig zijn. Dezelfde zelfbeheersing, die hen kracht geeft voor de overwinning, zal, als ze steeds wordt beoefend, een groot voordeel verschaffen in de wedstrijd om de kroon des levens.” –*Bijbelkommentaar*, blz. 493-494.

Onze overwinning hangt dan af van ons leven te onderwerpen aan Christus en aan het geleid worden door de Heilige Geest door Gods Woord. ‘Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus’ (1 Korinthe 15:57).

De duivel overwinnen

Satan is de grote tegenstander van Christus. Hij startte de strijd tegen onze Verlosser in de hemel en zette deze op de aarde voort.

‘En er werd krijg in de hemel: Michaël en zijn engelen krijgden tegen de draak, en de draak krijgde ook en zijn engelen. En zij hebben niet ver-

mocht, en hun plaats is niet meer gevonden in de hemel. En de grote draak is geworpen, namelijk de oude slang, welke genaamd wordt duivel en satanas, die de gehele wereld verleidt, hij is, zeg ik, geworpen op de aarde; en zijn engelen zijn met hem geworpen' (Openbaring 12:7-9).

"Onze belangrijkste tegenstander is de duivel. Hij gaat rond als een briesende leeuw, op zoek naar wie hij verslinden kan. Als hij mannen en vrouwen vindt, die zelfverheven zijn geworden, zoals hij zelf geworden was in de hemel, vol van jaloezie en eerzuchtig naar macht en verhevenheid, hij weet precies, hoe hij hen verleiden moet, zodat zij hun krachten misbruiken voor hem, en zijn agenten worden om hun medemens te vernietigen. Hij werkt al door zijn menselijke agenten op zo'n wijze, dat hij zelf uit het zicht blijft, zodat hij een trein van omstandigheden in werking kan zetten, die de mensen af zal leiden van God, en hen weg houdt van het gezelschap en omgang met hen, die verbonden zijn met Christus, en hen beïnvloeden het werk te doen van het ergeren, verdriet geven en ontmoedigen van hen, die Jezus liefhebben. Het spel van verleiden houdt deze zielen in zijn greep als een tovermiddel. 'Maar eenieder wordt verzocht, als hij door zijn eigen begeerlijkheid afgetrokken en verlost wordt' (Jakobus 1:14). Het toegeven aan de stem van de verleider geeft de verleide deugd en beginsel over en in plaats van zich meteen naar God te keren met spijt en berouw, verbreekt hij de laatste schakel, waardoor Gods kracht voor hem kan werken, en de hel triomfeert, omdat hij de prooi is geworden van de vijand. Als de tegenstander de ziel zo betovert en de onvoorzichtige voeten vangt, dan toont hij God als onverbiddelijk en on vergeeflijk, verklarend dat het geen zin heeft nu belijdenis van zonden te doen, want God zal niet vergeven. Laat de verleide ziel niet luisteren naar de stem van de aanklager en vernietiger en neem de weg, van de hopeloze afvallige en word overmand door de middernachtelijke duisternis. Denk aan de belofte van God. Hij zegt: 'Bekeer u, o Israël! Tot de Heere, uw God, toe; want gij zijt gevallen om uw ongerechtigheid. Neem deze woorden met u, en bekeer u tot de Heere; zeg tot Hem: Neem weg alle ongerechtigheid, en geef het goede, zo zullen wij betalen de varren onzer lippen' Hoséa 14:2-3. De Heer antwoordt: 'Ik zal hun afkering genezen, Ik zal hen vrijwillig liefhebben; want Mijn toorn is van hem gekeerd' (vers 5). Breek met de vijand en zoek de tegenwoordigheid van Jezus; met tranen van belijdenis en berouwvolle smart gaat uw verzoek nogmaals tot de troon der genade. De Heer zal horen, de Heer zal antwoorden; keer terug, voordat het te laat is." —*The Review and Herald*, 11 december 1894.

Johannes van de Openbaring bevestigt, hoe deze overwinning mogelijk is. Hij beschrijft: 'En ik

hoorde een grote stem, zeggende in de hemel: Nu is de zaligheid, en de kracht, en het koninkrijk geworden van onze God; en de macht van Zijn Christus; want de aanklager onzer broederen, die hen aanklaagde voor onze God dag en nacht is neergeworpen. **En zij hebben hem overwonnen door het bloed van het Lam, en door het woord van hun getuigenis, en zij hebben hun leven niet liefgehad tot de dood toe.** Hierom bedrijft vreugde, gij hemelen, en gij, die daarin woont! Wee hun, die de aarde en de zee bewonen, want de duivel is tot u afgekomen, en heeft grote toorn, wetende, dat hij een kleine tijd heeft' (Openbaring 12:10-12).

Wij zien hierboven, hoe Johannes de strijd beschrijft en de overwinning van Gods volk: **'En zij hebben hem overwonnen door het bloed van het Lam, en door het woord van hun getuigenis, en zij hebben hun leven niet liefgehad tot de dood toe.'**

'Dezen (politieke en godsdienstige machten) zullen tegen het Lam krijg voeren, en het Lam zal hen overwinnen, want het is een Heere der heren, en een Koning der koningen, en die met Hem zijn, de geroepenen en uitverkorenen en gelovigen' (Openbaring 17:14).

Ziet u? De Overwinning is al behaald door Christus voor ons, en zij, die met Hem zijn, worden ook overwinnaars door hun vereniging met hun Verlosser. Zij zijn geroepen en uitverkoren en getrouw. Kunnen wij overwinnaars zijn? Natuurlijk! Zo lang wij ons geloof in Christus vasthouden en een levendige verbinding met Hem handhaven.

Het lied der overwinning, geschreven door Paulus in Romeinen 8:

'Wat zullen wij dan tot deze dingen zeggen? Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn? Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken? Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het, Die rechtvaardig maakt. Wie is het, die verdoemt? Christus is het; Die gestorven is; ja, wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons bidt. Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking of benauwdheid, of vervolging, of honger, of naaktheid, of gevaar, of zwaard? (Gelijk geschreven is: Want om Uwentwil worden wij de ganse dag gedood; wij zijn geacht als schapen der slachting). Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars, door Hem, die ons liefgehad heeft. Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Heere' (verzen 31-39).

ZEGEVIERENDE LEVENS

*Ze worden geminacht en
bespot,
Zijn streng en houden zich
aan het gebod.
Ze worden als verliezers
gezien maar,
Ze zijn stuk voor stuk
overwinnaar.*

*De geschiedenis door
genomen,
Een opmerkelijk man tegen
gekomen.
Deze man Henoch genaamd,
Heeft God zijn hele
leven gehoorzaamd.*

*Abraham is de volgende dan,
Die moest offeren zijn zoon
deze gelovige man.
Gelukkig hield God hem
tegen,
Dat was een ware zegen.*

*En dan Jozef en zijn broers,
Zij waren heel jaloers.
Jozef was een eerlijke
jongeman.
Alles wat hem overkwam
was Gods plan.*

*En ook een moedig man,
Was Mozes die het volk
leiden kan,
Het volk was erg eigenwijs,
Het was een zware reis.*

*Elia, de profeet, die veel
moed had.
Liet ze het altaar maken
door en door nat.
Elia bad aldaar,
En God verteerde met
vuur het altaar.*

*En dan was ook Daniël
daar,
Hij was niet verbrand zelfs
geen haar.*

*Zijn geloof was zeer groot,
Dat God ook in de
leeuwenkuil hulp bood.*

*En dan kwam ook Jezus
aldaar,
Hij was de beste Leraar.
Hij heeft geleden aan het
kruis,
En verwierf zo voor ons
Zijn hemels tehuis.*

*De tijd is kort,
We moeten inzien, wat er
aan ons nog schort.
In de Bijbel staan grote
namen geschreven,
Dat is ons tot
voorbeeld gegeven.*

*De weg is smal vol zorgen
en pijn,
Laten we er dan aan denken.
Dat God Zijn enige zoon
aan ons deed schenken.*

*Wat heeft dat voor God
moeten zijn?
Onze harten smelten bij het
aanschouwen,
Door aan de voet van het
kruis de zonde te berouwen.
Wordt winst en geen verlies
verkregen.
Elkaar ontmoeten in
het vaderhuis is de
grootste zegen.*

B. Montrose

*Vrij vertaald door
A. G. van Bommel*

